

BLACK



στο κοινωνικό εργαστήριο

οργάνωση
10 Σελίδες
χωρίς αντίτιμο

MOUΤ

αντιεξουσιαστική επιθεώρηση, θεσσαλονίκη, μάρτιος 2005



editorial

Μάρτης, γδάρτης και παλουκοκάφτης λέγανε οι παλιοί, αλλά δεν γνώριζαν πως οι ανθρωπίνες δραστηριότητες φαίνεται ότι συντελούν στην αύξηση της παγκόσμιας θερμοκρασίας με συνέπειες ενδεχομένως εφιαλτικές για τα εγγόνια τους. Ευτυχώς οι ισχυροί του πλανήτη συναντήθηκαν στο Κιότο και διευθέτησαν ορθολογικά το ζήτημα δημιουργώντας ένα χρηματιστήριο ρύπων!(σελίδα 6). Μετά από αυτό το μόνο που έλειπε ήταν ένας μηχανισμός ξεπλύματος των μολυσμένων κερδών αυτού του χρηματιστηρίου. Τον βρήκανε κι αυτόν (σελίδα 7) κι ησυχάσανε. Κι αυτοί κι οι οικολόγοι! Μάρτη μήνα μας είπαν ότι ξεκίνησε κι ο πόλεμος στο Ιράκ, πριν δύο χρόνια, κι όλοι αυτοί που δεν ήξεραν, δεν είδαν, δεν άκουσαν τίποτα μέχρι τότε για την καπιταλιστική βία ξεχύθηκαν στους δρόμους αλαλάζοντας για την ειρήνη(σελ.5). Όταν τους είπαν πως ο πόλεμος τέλειωσε ξαναγύρισαν σπίτι τους εφησυχασμένοι ότι κάναν το σωστό. Δηλαδή ότι πιστεύουν ό,τι τους λένε!

Αυτά βλέπει κι ο πλανητάρχης κι οργανώνει τη στέψη του στη νέα προεδρία της αυτοκρατορίας του με βασιλικά μεγαλεία (σελ.12). Γιατί αν μας λέγαν ότι ο μπους είναι η βασίλισσα βικτώρια θα τους πιστεύαμε. Εδώ πιστέψαμε ότι ο πόλεμος στο Ιράκ τέλειωσε!

Μάρτη μήνα μας είπαν ότι το αδούλωτο ελληνικό έθνος ξεσηκώθηκε, με μπροστάρηδες τους Χριστόδουλους της εποχής, ενάντια στον τούρκο κατακτητή για λόγους περηφάνειας και μαγκιάς. Έτσι απλά, οι προύχοντες και το παπαδαριό είπαν να φτύσουν τα προνόμια και τα πλούτη τους για χάρη μιας εθνικής ιδέας και μιας αιματολογικής καθαρότητας που κρατά από τα χρόνια του Ομήρου. Κι οι φτωχοδιάβολοι κι εξαθλιωμένοι ραγιάδες τους ακολούθησαν γιατί είναι άλλο πράγμα να σου πίνει το αίμα ο ομόθρησκος (δεν κινδυνεύεις κι από επιμειξία) κι άλλο ο τουρκαλάς. Αυτά μας λέει ο μέγας μπάρμαν Κ.Παπαρρηγόπουλος, που έβαλε στο σέικερ της ιστορίας όλους τους λαούς που κατοικούσαν στην νότια βαλκανική (ρωμιούς, σλάβους, βούλγαρους, αρβανίτες, βλάχους, εβραίους) και προσθέτοντας μια δόση αφροdisιακής (σε ρόλο γρεναδίνης) ορθοδοξίας έβγαλε ένα φοβερό κοκτέιλ που λέγεται «εθνική συνείδηση».

Μάρτης. Τα καλά παιδιά θα πιουν από το κοκτέιλ του Παπαρρηγόπουλου (του εθνικού μας ιστορικού ντε) και θα πάνε στην παρέλαση. Τα κακά παιδιά θα πάμε στα γενέθλια των καταλήψεων Terra Incognita και Φάμπρικα Υφανέτ, που κλείνουν τον πρώτο χρόνο λειτουργίας τους. Γιατί το μικρόβιο της ελευθερίας μας έχει μολύνει ανεπανόρθωτα. Το ίδιο ευχόμεθα και δι' υμάς.

Μάρτης. Καμία αλλαγή. Το εμπόριο προς εκπόρνευση γυναικών συνεχίζεται αμειώτο υπό την ενδελεχή επίβλεψη της εξουσίας και με την ένοχη συγκάλυψη της κοινωνίας, η οποία σοκάρεται μόνο όταν ο πελάτης του μπουρδέλου είναι κληρικός. Μία 20χρονη αλλοδαπή σκλάβη, δαρμένη και χλιοβιασμένη «είναι κρίμα». Ο πελάτης ούτε τη φυλακίζει, ούτε τη δέρνει, ούτε τη βιάζει (αφού πληρώνει και αυτή κάθεται). «Είναι άντρας!» Ουαί γραμματείς και φαρισσαίοι, υποκριταί.

Και μέσα σ'όλο το αντριλίκι της ντούρας φυλής μας να σου και κάποιοι αλλόκοτοι (queers) οι οποίοι «ποτέ δεν πήραν το ρολάκι, που τους πλασάραν οι πολλοί, να παίζουν το γαλάζιο αγοράκι με τη βαρβάτη τη... φωνή»(Τζ.Πανούσης). Κοντά τους και κάποιες που «δεν πήραν το ρολάκι να παίζουν το ροζέ το κοριτσάκι που 'χει μόνο στο μυαλό του τη βαρβάτη τη... φωνή»(Δημώδες). Και σαν να μην έφταναν που υπάρχουν και ντροπιάζουν τους ένδοξους απογόνους του Πλάτωνα και των συνδαιτημόνων του στα σχετικά συμπόσια, κάνουν και πάρτυ! Δεν ντρέπονται και μας στέλνουν (κάποιος από τους διοργανωτές) και γράμμα στο Black Out. Κι εμείς που δεν γουστάρουμε τα ρολάκια το δημοσιεύουμε με το αυτούσιο του πάθος.

Μάρτης, γδάρτης και παλουκοκάφτης λέγανε οι

παλιοί αλλά μάλλον δεν

εννοούσανε το παλούκωμα που χρειάζονται οι

«ιερείς» πατέρες της εκκλησίας μας. Ίσως γιατί τότε δεν είχανε Μάκη να τους ανοίγει τα μάτια.. «Ως εν ουρανό κι επί της γης» ξέρανε. Αφέντης ο θεούλης στους ουραμούς, αφέντες και οι παπάδες επι της γης.

Οι όλες αποκαλύψεις για τα κυκλώματα παπάδων-δικαστικών-εμπόρων ναρκωτικών έπεσαν σαν κεραυνός εν αιθρία στην αθώα ελληνική κοινωνία. «Μα γίνονται τέτοια πράγματα;». Η αλλιώς: «χέζουν οι αρκούδες στο δάσος;». Είτε ο ελληνικός καπιταλισμός κατάλαβε επιτέλους ότι η θρησκεία δεν του είναι πια απαραίτητη στο ξεζούμισμα των υπηκόων του, είτε ο «αδιάφορος» Κωστάκης αποφάσισε να ξεκαθαρίσει την πασοκική διαπλοκή για να εγκαθιδρύσει τη δική του, είτε ακόμα το όλο concept είναι μια ενδοεξουσιαστική διαμάχη μεταξύ των τραγοπαπάδων, είτε τέλος, όπως θά λεγε και το Κόμμα (ένα είναι το Κόμμα!), όλα γίνονται με απώτερο σκοπό τον αποπροσανατολισμό της εργατικής τάξης από τα πραγματικά -μισθολογικά- της προβλήματα, εμείς παραμένουμε ενεργητικά αμέτοχοι παρατηρητές του κυρίαρχου μαϊμούδισμού και κοινωνοί μιας ανθρωπότητας απελευθερωμένης από τις μεταφυσικές της ψυχώσεις και τα τερατώδη θεόμορφα παραληρήματα.

Κατά τα άλλα παραμένουμε ένα σύνολο ατόμων που συσπειρώθηκαν γύρω από την ανάγκη έκδοσης ενός μηνιαίου εντύπου που θα προβάλλει μια διαφορετική από την κυρίαρχη, προσέγγιση-άποψη πάνω σε ζητήματα που είτε απασχολούν την επικαιρότητα, είτε απλά άπτονται της καθημερινότητάς μας. Το στοιχείο είναι η διάχυση ενός αντιεξουσιαστικού λόγου στο σώμα της κοινωνίας, κομμάτι της οποίας είμαστε κι εμείς, πέρα από τα στεγανά του πολιτικού μας χώρου. Δεν είμαστε πρεσβευτές ΤΗΣ άποψης κι ούτε επιθυμούμε να γίνουμε. Μας ενδιαφέρει μέσα από τη συλλογική αυτή κίνηση να αναδειχθούν πέρα από τα ζητήματα καθεαυτά και προσωπικές δυναμικότητες, γι' αυτό κι επιμένουμε στη συνεισφορά κειμένων προς δημοσίευση από τρίτους.

Σε καμία περίπτωση δεν θέλουμε να γίνουμε δημοσιογράφοι ή αναμεταδότες ανατρεπτικών κινήσεων και ιδεών. Συμμετέχουμε σαν άτομα στον αγώνα ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας και αυτό είναι που μας διαχωρίζει από τα καθεστωτικά μέσα ενημέρωσης, που στόχος τους είναι η παραπληροφόρηση και ο έλεγχος της κοινής γνώμης - κοινώς η αποβλάκωση και η εξαπάτηση.

Θεωρούμε αυτονόητο πως ένα τέτοιο εγχείρημα κινείται όχι μόνο έξω αλλά και ενάντια σε κάθε μορφή πνευματικών δικαιωμάτων. Επομένως η αναπαραγωγή μέρους ή ολόκληρου κειμένου είναι ελεύθερη και επιθυμητή με την προϋπόθεση ότι αυτή δε θα χρησιμοποιηθεί από καθεστωτικά μέσα ενημέρωσης.

Το Black Out διανέμεται στους δρόμους της πόλης (στάσεις, λεωφορεία, πλατείες, κτλ), στις καταλήψεις Φάμπρικα Υφανέτ, Terra Incognita, Μαύρη Γάτα, αυτοδιαχειριζόμενο στέκι στην ιατρική, καθώς και σε επιλεγμένα σημεία της πόλης. Φυσικά θα διανέμεται και σε άλλες πόλεις και θα διανέμεται από αυτοδιαχειριζόμενα στέκια, καταλήψεις ή άτομα.

Τις όποιες απορίες/προτάσεις/κείμενα/σχόλια έχετε μπορείτε να τις στέλνετε στο: Black Out @disobey.net ή να απευθυνθείτε στη συντακτική ομάδα που συναντιέται κάθε βδομάδα στο χώρο της κατάληψης Φάμπρικα Υφανέτ.

Ανοίγω την τηλεόραση, διαφημίσεις. Πέφτει η πρώτη ατάκα: «γίνε ρεαλιστής», η δουλειά αρχίζει και βρωμάει ιδεολογία. Ακολουθεί μια δεύτερη: «μείνε ονειροπόλος». Κάτι αρχίζει να σαλεύει μέσα μου, το πλάνο αλλάζει και εμφανίζεται ένα μικρό χαριτωμένο αυτοκινητάκι. Πέφτουν και τα τελευταία γράμματα: mercedes- benz, τώρα δέσαμε. Στο ήδη ερεθισμένο μυαλό μου σφηνώνεται ένα παλιό σύνθημα του Μάη του '68: «Ας γίνουμε επιτέλους ρεαλιστές, ας διεκδικήσουμε το αδύνατο». Σκέφτομαι την αναλογία, τσατίζομαι και κλείνω την τηλεόραση. Στο μυαλό μου παρελαύνουν επαναστατικές ηλεκτρικές συσκευές, χαζογκόμενες που καυλώνουν με ηδονικά κρεμοσάπωνα, χαρούμενοι χλεχλέδες που βλέπουν ποδόσφαιρο με πιτσούλες και μπυρίτσες γιατί έτσι τους αρέσει, και φιλικές στο περιβάλλον πετρελαϊκές πολυεθνικές. Εσωτερικεύω μια ακόμη έκρηξη, έχω συνηθίσει τώρα πια, σιγά- σιγά ηρεμώ. Έπειτα βουλιάζω σ' ένα γλυκό όραμα: άδεια μπουκάλια, γιατί έτσι μας αρέσει, απομεινάρια μιας συντριβής της εθνικής ομάδας γεμισμένα με εκείνο το πτητικό υγρό της οικολογικής πετρελαϊκής να ίπτανται προς το μικρό χαριτωμένο αυτοκινητάκι Ξυπνάω απότομα, πικρό χαμόγελο, γαμώτο, δεν είναι τόσο απλά τα πράγματα, επιτίθενται από παντού, ο πόλεμος είναι συνολικός και θέλει μάτια και μυαλά ανοιχτά.

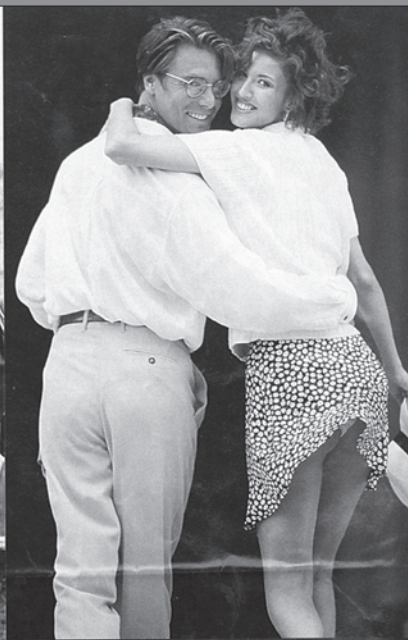
ΡΕΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΟΝΕΙΡΟ-ΠΩΛΗΣΗ

Η ανατρεπτική φρασεολογία περνάει από τα πλυντήρια της προπαγάνδας. Λέξεις και νοήματα που κάποτε σήμαιναν πολλά και παράχθηκαν μέσα σε πραγματικές σχέσεις και αγώνες επανομηματοδοτούνται και ενσωματώνονται απονεκρωμένα ως χαρακτηριστικά σε άχρηστα εμπόρευμα προς πώληση. Τίποτα δεν είναι τυχαίο, αυτό που λείπει είναι και αυτό που θα πουληθεί, το επικίνδυνο, το ενοχλητικό θα κατασταλεί και θα αφομοιωθεί. Υπόσχομαι και πουλάνε όλα αυτά που συστηματικά μας έχουν αποστερήσει, όλα αυτά για τα οποία αξίζει να βαφτούμε με τα χρώματα του πολέμου: ηδονή, ικανοποίηση, γνώση, ανθρωπιά, υγεία, περιπέτεια, ελευθερία και τόσα άλλα. Αυτά όμως δεν αγοράζονται, δεν μετριούνται, δεν συσκευάζονται, είναι διαδικασίες, αποτελέσματα σχέσεων, οργανωμένων αγώνων και τυχαίων συμπτώσεων, χαοτικά προϊόντα της αμεσότητας και της ελεύθερης αλληλεπίδρασης. Μ' αυτή τη σκέψη, ένα γαργαλητό στο στομάχι και ένα πονηρό χαμογελάκι στην ιδέα του γυμνού κορμιού της σφιχταγκάλιασμένο στο δικό μου, σταματώ...

...από το πουθενά



Το Μάη του '68 ακούγαμε τη φωνή της συνείδησης μας



Από το Μάη του '98 ακούμε EROTICOS FOREVER

Μαραθώνιο αλληλεγγύης, με την υποστήριξη όλων των μέσων μαζικής ενημέρωσης ξεκινά η κυβέρνηση....

στο πνεύμα του χάραξε το τσουνάμι ανθρωπιάς η ελληνική κυβέρνηση θα προσπαθήσει να μαζέψει τα 300.000 ευρώ για να ενισχύσει τις "ιρακινές δυνάμεις ασφαλείας" όπως υποσχέθηκε στην πρόσφατη σύνοδο του ΝΑΤΟ

Ποιο είναι ένα από τα πρώτα πράγματα που χρειάζεται ένα κράτος για την ανοικοδόμησή του; Μα φυσικά να υπάρχουν δυνάμεις ασφαλείας προκειμένου να καταστήσουν τον εσωτερικό εχθρό. Και ειδικά στην περίπτωση του Ιράκ, το αντάρτικο πόλης, οι πορείες και τα σαμποτάζ σε πετρελαϊκές εταιρίες έχουν αυξηθεί τον τελευταίο καιρό.

Για την εκπαίδευση των δυνάμεων ασφαλείας του Ιράκ δημιουργήθηκε ένα ταμείο ύψους 3.5 εκ. ευρώ. Η Ελλάδα μετά τις "εξυπηρετήσεις" που έκανε στην αμερική κατά τη διάρκεια του πολέμου (βλέπε βάση Σούδας, Ακτιο, κτλ), προσφέρει στο παραπάνω ταμείο βοήθεια ύψους 300.000 ευρώ.

Για την υπόθεση του Πόλυ Γεωργιάδη

Στις 16/4/2004 συλλαμβάνεται από αστυνομικούς με πολιτικά, ο Πολύκαρπος Γεωργιάδης. Ύστερα από 30 ώρες ομηρίας του υπό καθεστώς πλήρους απομόνωσης, του αποδίδονται κατηγορίες σε βαθμό κακουργήματος για την απόπειρα εμπρησμού σε αυτοκίνητο ιδιωτικής εταιρίας security. Ο ίδιος αρνείται τις κατηγορίες και δηλώνει πως ως αναρχικός βρισκόταν από καιρό στο στόχαστρο της ασφάλειας Θεσσαλονίκης.

Στη δίκη του που έγινε στις 16/2 στις Σέρρες ο Γεωργιάδης καταδικάζεται από δικαστές και δυο ενόρκους σε τρία χρόνια και ένα μήνα φυλάκιση, ποινή εξαγοράσιμη και με ανασταλτικό χαρακτήρα μέχρι τη δίκη. Στις Σέρρες πρευρέθησαν και περίπου 150 αλληλέγγυοι οι οποίοι μετά το τέλος της διαδικασίας πραγματοποιήσαν πορεία στους κεντρικούς δρόμους της πόλης.

Αυλαία για νέα "δίκη του Ε.Λ.Α."

είναι για ακόμη μια φορά οι Κ. Αγαπίου, Ε. Αθανασάκη και Α. Κανάς, ήδη καταδικασθέντες πρωτόδικα χωρίς πραγματικά στοιχεία σε βάρος τους για "συμμετοχή" στον Ε.Λ.Α. και φυλακισμένοι κάτω από ειδικό καθεστώς κράτησης, καθώς και ο Χ. Τσιγαρίδας, που ανέλαβε την πολιτική ευθύνη της συμμετοχής στον Ε.Λ.Α. μέχρι το 1990, καταδικάστηκε και έχει αποφυλακιστεί λόγω σοβαρού προβλήματος υγείας. Κατηγορούμενος επίσης είναι και πάλι ο Μ. Κασίμης, ο οποίος αν και αθωώθηκε στην προηγούμενη δίκη για την κατηγορία της συμμετοχής στον Ε.Λ.Α. δικάζεται τώρα για ενέργειες του Ε.Λ.Α... Κατηγορούμενος τέλος είναι και ο Γ. Σερίφης, με βάση την όψημη "αναγνώρισή" του από κάποιον ψευδομάρτυρα. Αυτή τη φορά το κατασκευασμένο κατηγορητήριο αφορά μια σειρά ενεργειών την ευθύνη των οποίων είχε αναλάβει ο Ε.Λ.Α. Πρόκειται για 8 ενέργειες ενάντια σε ΔΕΚΟ που δεν ενσωματώθηκαν στο κατηγορητήριο της πρώτης δίκης, αλλά επιλέχθηκε από το κράτος, ενώ ήδη διεξαγόταν η πρώτη δίκη, να βγει βούλευμα που παρέπεμπε εκ νέου τους ίδιους κατηγορούμενους σε δική μαζί με το Γ. Σερίφη. Το σκηνικό και σε αυτή την δίκη πάνω κάτω το ίδιο, με μάρτυρες κατηγορίας τον δημοσιογράφο Ζήση και τα "αρχεία της Στάζι", την Κυριακίδου και τον Κορωνάιο, γνωστοί όλοι από την προηγούμενη δίκη για τις στημένες, αβάσιμες και καθοδηγούμενες μαρτυρίες τους. Από την πρώτη μέρα της δίκης, ο Κ. Αγαπίου δήλωσε πως δεν θα εκπροσωπηθεί από συνηγόρους, αρνούμενος έτσι τη νομιμοποίηση του δικαστηρίου.

Βίαη εκδιώξη κατάληψης στην Goiânia της Βραζιλίας

Μεγάλη στρατιωτική και αστυνομική επιχείρηση με 2.500 άτομα ξεκίνησε στις 15 Φλεβάρη για να εκδιώξουν από το Sonho Real (πραγματικό όνειρο) στην πόλη Goiânia, της Βραζιλίας, μια κατάληψη 3000 οικογενειών. Δύο άνθρωποι σκοτώθηκαν, πάνω από 800 συνελήφθησαν και πολλοί άλλοι είναι πληγωμένοι (από τους οποίους πέντε πολύ σοβαρά). Ανάμεσα στους συλληφθέντες είναι δύο ακτιβιστές από το Indymedia Goiânia ο ένας, και από το Indymedia της Νέα Υόρκης ο άλλος. Τον Μάη του 2004 μια έκταση που είχε εγκαταλειφθεί για χρόνια καταλήφθηκε και γρήγορα συγκεντρώθηκαν εκεί 3.000 οικογένειες. Τον Γενάρη, η δικαιοσύνη διέταξε την εκδιώξη των οικογενειών και από τότε η αστυνομία τους τρομοκρατεί με απειλές θανάτου και ξαφνικές επιθέσεις. Στις 11 Φλεβάρη, εμφανίστηκε ξαφνικά η αστυνομία και αφού πρώτα έριξε βόμβες αερίου πυροβολούσε ταυτόχρονα τον κόσμο με πλαστικές σφαίρες. Ένα παιδί χτυπήθηκε από μια τέτοια βόμβα.



Από το indymedia Brazil

ΓΙΑ ΜΙΑ ΥΠΟΘΕΣΗ ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΗΣ ΠΑΡΕΝΟΧΛΗΣΗΣ

Διαβάζουμε σε μονόστηλο στην ελευθεροτυπία στις 11/2: « Με απόλυση τιμωρήθηκε θύμα σεξουαλικής παρενόχλησης καθώς και οι 3 μάρτυρες-συνάδελφοί της ...η εργαζόμενη στην εταιρία hays logistics δεχόταν τις παρενοχλήσεις του εργοδότη της, τις οποίες προσπάθησε να αντιμετωπίσει. Όταν αυτές συνεχίζονταν το κατήγγειλε στον πρόεδρο του σωματείου και στη διεύθυνση της εταιρίας, ως απάντηση η εταιρία προχώρησε στην απόλυση της γυναίκας και των τριών μαρτύρων-συναδέλφων της ...το σωματείο θεωρεί ότι η υπόθεση δεν πρέπει να μείνει έξω από το σύνολο του συνδικαλιστικού κινήματος και ιδιαίτερα την ομοσπονδία ιδιωτικών υπαλλήλων και τη γσσε ... η γσσε χαρακτηρίζει το θέμα έξω από κάθε λογική, κάθε πρόβλεψη νόμου και καλεί τον εργοδότη να ανακαλέσει τις απολύσεις, διαφορετικά θα υπάρξει από την πλευρά της δυναμική αντίδραση».

Ο σεξισμός και οι σεξουαλικές παρενοχλήσεις στη δουλειά, και όχι μόνο εκεί, αποτελεί μια συνθήκη που καθημερινά αντιμετωπίζουν πάρα πολλές γυναίκες (προφανώς και κάποιοι ελάχιστοι άντρες). Τα σεξιστικά αστεία, τα ξεδιάντροπα πειράγματα και το καμάκι από συναδέλφους, πελάτες, προϊστάμενους και αφεντικά δεν είναι απλά συνηθισμένα, πρέπει κιόλας να αντιμετωπίζονται και να γίνονται αποδεκτά ως τέτοια. Και όταν ξεπερνάνε κάποια όρια «ευπρέπειας», η συνήθης αντιμετώπιση μετατοπίζει πάλι το βάρος της ευθύνης στη γυναίκα: «Δεν μπορεί μάλλον θα προκάλεσε και αυτή», «τα' θέλε και τα' πάθε κτλ». Το στερεότυπο του αθώου άνδρα που δεν μπορεί να ελέγξει τις ορμές του και της πονηρής προκλητικής γυναίκας που χρησιμοποιεί τη σεξουαλικότητά της καλά κρατεί.

Τα αφεντικά απαιτούν μίνι φούστες, σέξυ εμφάνιση και ανάλογη συμπεριφορά. Ο μικρές αγγελίες είναι γεμάτες από: Ζητείται νέα και ευπαρουσίαστη. Η θέση της γυναίκας στην αγορά εργασίας καθορίζεται από την εξωτερική της εμφάνιση (και

όχι μόνο) και τη σεξουαλικότητα που αυτή πρέπει να προδίδει. Η ομορφιά όπως αυτή καθορίζεται και αντικειμενοποιείται από τη βιομηχανία του lifestyle τίθεται ως απαραίτητο προσόν όχι μόνο για την μισθωτή εργασία αλλά και τις υπόλοιπες εκφράσεις της κοινωνικής ζωής. Τα πρότυπα της γυναίκας, ενώ καλύπτονται από έναν αέρα χειραφέτησης, στην πραγματικότητα ανταποκρίνονται ακριβώς στις απαιτήσεις των αφεντικών και τις ανάγκες της αγοράς....

Στη συγκεκριμένη περίπτωση η απάντηση της εταιρίας, από μόνη της, δείχνει τόσο το μέγεθος της αποθράσυνσης των αφεντικών όσο και την αδυναμία των όποιων συλλογικών αντιστάσεων. Η συνέχεια της παράνομης απόλυσης είναι θλιβερή, γίνεται μια καταγγελία στο σωματείο, το θέμα φτάνει στη γσσε, γίνονται και για τα μάτια του κόσμου οι συνηθισμένες αγωνιστικές δηλώσεις, γράφεται ένα μονόστηλο σε κάποιες εφημερίδες, το θέμα φτάνει στα δικαστήρια, και εκεί ίσως «δικαιωθούν» οι απολυμένοι. Και όμως ένα τέτοιο γεγονός αποτελεί αιτία πολέμου και χρήζει άμεσης απάντησης, δυστυχώς όμως τα πράγματα είναι πολύ διαφορετικά, αρμόδιοι (από πού και ως πού;) για να διαχειρίζονται τέτοιες καταστάσεις είναι οι συνδικαλιστές που λειτουργούν ως κυματοθραύστες τις όποιες αγωνιστικότητας και στις περισσότερες των περιπτώσεων είναι τσιράκια των αφεντικών. Η αλληλεγγύη, η ταξική συνείδηση, η αξιοπρέπεια απουσιάζουν για ακόμη μια φορά. Η άμεση απεργία που όφειλαν να κάνουν οι υπόλοιποι εργαζόμενοι δεν έγινε και το πιο πιθανό είναι να μη γίνει ποτέ. Η δουλικότητα, η ηθική του ατομικού συμφέροντος θριαμβεύει και τα αφεντικά μπορούν και κάθονται ακόμα καλά στις καρέκλες τους, το ίδιο και οι διάφοροι εργατοπατέρες συνδικαλιστές. Και όμως στη συγκεκριμένη περίπτωση υπήρξαν κάποιοι που σπάσανε το τείχος της σιωπής. Και σ' αυτούς, χωρίς να γνωρίζουμε πρόσωπα και καταστάσεις, στη γυναίκα και τους τρεις συναδέλφους της που πήραν θέση και έπραξαν αυτό που όφειλαν απονέμουμε τα εύσημα μας. Να' στε καλά ε!

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΗΝ ACTION DIRECTE

30 αναρχικοί κατέλαβαν χθες το βράδυ για μισή ώρα τα γραφεία του Γαλλικού Πρακτορείου Ειδήσεων στην Αθήνα ως ένδειξη αλληλεγγύης στα φυλακισμένα μέλη της Action Directe.

Χρησιμοποίησαν τις εγκαταστάσεις του Γραφείου για να στείλουν στις δικαστικές και σοφρωνιστικές αρχές φαξ και e-mail. Στο κείμενό τους, δήλωναν ότι "κατέλαβαν το Γαλλικό Πρακτορείο Ειδήσεων της Αθήνας ως ένδειξη αλληλεγγύης στους φυλακισμένους της Action Directe, ως πράξη επίθεσης στη γαλλική δημοκρατία." Το κείμενο καταλήγει: "Είμαστε σε διαρκή πόλεμο - Λευτεριά στους φυλακισμένους συντρόφους της Action Directe - Λευτεριά σε όλους τους φυλακισμένους - Ο αγώνας συνεχίζεται." Στη συνέχεια διαδήλωσαν στο δρόμο απαιτώντας την άμεση απελευθέρωση των μελών της ομάδας και διαλύθηκαν χωρίς να δημιουργηθεί κάποιο επεισόδιο.

Η Action Directe υπήρξε ένα δίκτυο ενόπλων ριζοσπαστικών ομάδων που έδρασε κυρίως στη Γαλλία από το 1977 μέχρι και το 1987. Όλα αυτά τα χρόνια η Action Directe έχει να επιδείξει μια πλούσια δραστηριότητα χτυπώντας στόχους τόσο του Γαλλικού κράτους και κεφαλαίου όσο και ξένων και υπερεθνικών οργανισμών. Η Action Directe έδρασε στο πλαίσιο της εποχής της όντας σε αλληλεπίδραση τόσο με τους κοινωνικούς αγώνες που συνέβαιναν στη Γαλλία και τον υπόλοιπο κόσμο όσο και με τα αντάρτικα πόλης που γνώριζαν τότε άνθιση σε Ιταλία και Γερμανία. Το τέλος της ήρθε με τη σύλληψη του βασικού πυρήνα της το 1987. Ύστερα από 18 χρόνια εγκλεισμού, μεγάλες

περιόδους στην απομόνωση και σκληρούς αγώνες εντός της φυλακής, 5 αγωνιστές της βρίσκονται ακόμη όμηροι του κράτους. Κρατώντας όλα αυτά χρόνια μια ιδιαίτερα αξιοπρεπή στάση τη στιγμή που μια δήλωση μετάνοιας θα ήταν αρκετή για να επιταχύνει την αποφυλάκισή τους. Τη στιγμή που μιλάμε δίνεται στη Γαλλία και η νομική και η πολιτική μάχη για την αποφυλάκισή τους. Το απόσπασμά που ακολουθεί είναι από την κολλεκτίβα των κρατουμένων της Action Directe: "Δεν αγωνιζόμαστε για την απελευθέρωση των κρατουμένων από φιλανθρωπία ή ουμανισμό. Η έκθεση της κατάστασης των πολιτικών κρατουμένων πρέπει πρώτα απ' όλα να είναι μια πράξη agit-prop. Ξεπερνάει άμεσα τα πλαίσια για να πλευρίσει τις θεμελιώδεις προβληματικές της επαναστατικής διαδικασίας στην εποχή μας. Είναι λοιπόν μια πολιτική πράξη, μια ταξική τοποθέτηση. Μια πράξη για την επανοικειοποίηση της μνήμης και της γνώσης, για περισσότερη δύναμη και μια στιγμή μάχης για την καταστροφή της αστικής εξουσίας. Με τον αγώνα για την απελευθέρωση των πολιτικών κρατουμένων, επανακτούμε την αποκρυμμένη ιστορία και την αγωνιστική εμπειρία. Αλλά κυρίως επανακτούμε της έννοια της (πολιτικής) νομιμοποίησης της αντι-βίας". Οι πληροφορίες βρέθηκαν στο βιβλίο που κυκλοφόρησε για την Action Directe από τις εκδόσεις «δαίμων του τυπογραφείου», υπάρχει επίσης και ένα σχετικό site: www.action-directe.net το οποίο είναι στα γαλλικά και τα γερμανικά (δυστυχώς δεν γνωρίζουμε καμία από της δύο γλώσσες).

TRAFFICKING

Η αντιμετώπιση ενός φαινομένου όπως αυτού του trafficking δεν μπορεί παρά να κινείται σπειροειδώς, δηλαδή επανεξετάζοντας τα συμπεράσματα που κάθε φορά συνάγονται. Προς αυτή την κατεύθυνση κινούνται και αυτά τα αδόμητα κείμενα. Το ζητούμενο είναι να αποκατασταθεί το trafficking ως ζήτημα πολιτικό. Η εμπορία γυναικών συμβαίνει στην Ελλάδα ήδη από τη δεκαετία του '80, αλλά αντιμετωπίζεται κατά το μάλλον μ' έναν τρόπο φιλανθρωπικό. Δεν είναι μόνο μερική αυτή η αντιμετώπιση, επιπλέον συγκαλύπτει τη ρίζα του φαινομένου και αποσιωπά τις προεκτάσεις του. Ο χαρακτήρας του εφόσον αποκωδικοποιηθεί, αποκαλύπτει το χαρακτήρα της κοινωνίας μέσα στην οποία εμφανίστηκε και δομήθηκε καθώς και τη διαλεκτική σχέση ανάμεσα στα δύο πεδία. Αποκαλύπτει επίσης το ρόλο των δρώντων υποκειμένων που κινούν μια ιστορία σκοτεινή και επανασυνθέτει, μες απ' τα συντρίμια που αφήνουν, την ταυτότητά τους.

Η παραδοσιακή πορνεία στην Ελλάδα μέχρι το 1980 κηδεμονευόταν από το κράτος. Στα Βούρλα (1) μάζευε η αστυνομία τις πόρνες του δρόμου και όχι μόνο αυτές. Οποιαδήποτε γυναίκα παρέκκλιε από τη στερεοτυπική παραδεδομένη συμπεριφορά, εγγλειόταν σε οίκους ανοχής οι οποίοι λειτουργούσαν ως τόποι σωφρονισμού. Ανυπότακτα και ατίθασα νεαρά κορίτσια, κορίτσια που δεν περνούσαν τις εξετάσεις παρθενίας καταδικάζονταν στην πορνεία εν είδει εναλλακτικής ποινής. (2) Σε εφημερίδα του 1930 είναι γραμμένα τα εξής: «Αν ήταν ένα ζευγάρι ερωτευμένο, η γυναίκα κινδύνευε να κλειστεί και σε οίκο ανοχής, αν ο γιατρός διαπίστωνε στην εξέταση την έλλειψη μιας ανατομικής λεπτομέρειας επάνω στην οποία είχε τοποθετήσει την ηθική υπόσταση των κοριτσιών μας η κοινωνική αντίληψη της εποχής εκείνης - του παρθενικού υμένα» (3). Μοτίβα που έλκουν την καταγωγή τους από τότε που η

ιστορία γραφόταν με μύθους. Οι γυναίκες που περνούν τα όρια, τιμωρούνται. Όρια κοινωνικά, ψυχολογικά, συναισθηματικά, όρια που γράφονται στο σώμα. Οι γυναίκες που περνούν τα όρια, τιμωρούνται. Τα τείχη της ιστορίας απειλούν όποια διαπράξει την ύβρη.

Η παράβαση της γυναικείας σεξουαλικότητας στη στενότητα με την οποία οριζόταν κοινωνικά, συνεπαγόταν την ανάλογη πειθαρχία. Είναι χαρακτηριστικό ότι σε μια πρόωγα φουκωική εκδοχή της, η εξουσία (σε κάθε της μορφή) δεν χαλιναγωγούσε τη σεξουαλική δραστηριότητα. Την κατέστρελλε θετικά κανονικοποιώντας την. Το πρόβλημα δεν ήταν το σεξ, το πρόβλημα ήταν πως οι γυναίκες δεν έπρεπε να τα κάνουν αυτά. Αν ήθελαν να τα κάνουν θα γίνονταν πόρνες γιατί αυτός ήταν ένας από τους κοινωνικούς ρόλους για τον οποίο θα μπορούσαν να προοριστούν. Το σκάνδαλο δεν ήταν η πράξη καθαυτή, αλλά η παράβαση. Για ακόμη μία φορά ο χαρακτήρας του παραδείγματος δεν είναι ηθικολογικός αλλά κοινωνικός και πολιτικός.

Η γυναίκα αλλοδαπή είναι ένα υβρίδιο για το κοινωνικό σώμα, μια υπέρβαση των ορίων του. Εφόσον δεν μπορεί να απορροφηθεί από αυτό, γιατί οι ιδιότητες της δεν προοιμούνται, γιατί σε όλα τα δίπολα που τακτοποιούν το κοινωνικό σώμα κατασκευάζοντας ταυτότητες (άνδρας/ γυναίκα, εντόπια/ ξένη, αφέντης/ δούλα, εργάτρια/ άνεργη, πλούσια/ φτωχή και άλλα πολλά) παίρνει αρνητικό πρόσημο, παίρνει τη θέση του κυριαρχούμενου, του μη κανονικού του έθνους, θα τιμωρηθεί. Σε μια κοινωνία που καταφάσκει στις ιεραρχίες της όποιος αποτελεί εύκολη λεία, θα κατασπαραχθεί.

Σημειώσεις:

1. «Βούρλα» ήταν η ονομασία που επικράτησε για ένα μεγάλο οίκο ανοχής, ένα ενιαίο κτιριακό και κοινωνικό συγκρότημα, που αποτελούνταν από περίπου 70 οίκους ανοχής. Το συγκρότημα αυτό που λειτουργήσε από το 1876 μέχρι τους έξι πρώτους μήνες του Β' Παγκοσμίου πολέμου, το 1940, στην περιοχή της Δραπετσώνας στον Πειραιά. Δημιουργήθηκε με πρωτοβουλία της δημοτικής αρχής Πειραιά και συστήγαζε αστυνομικό σταθμό που επιτηρούσε τη λειτουργία του.», Γ. Λάζος, *Πορνεία και διεθνική σωματεμπορία στη σύγχρονη Ελλάδα*, εκδόσεις Καστανιώτη, 2002

2. «Τα Βούρλα αποτέλεσαν και κέντρο τιμωρητικού σωφρονισμού ανυπότακτων ή ατίθασων νεαρών γυναικών. Κάθε τόσο, απρογραμμάτιστα, μετέφεραν εκεί γυναίκες -κάποτε μάλιστα και από «αρχοντικά» της Αθήνας - επειδή είχαν διαπράξει κάποια παράβαση, και τις ενέτασσαν σε σπίτια με ολιγάριθμες τροφίμους για να υπηρετήσουν λίγες μέρες στα Βούρλα ώστε να σωφρονιστούν.» Γ. Λάζος, *ό.π.*

«Ο αξιωματικός υπηρεσίας παρουσίαζε κατά ομάδες τις κρατούμενες γυναίκες στον διευθυντή, ο οποίος διέταζε τους σε οίκο ανοχής. Ποτέ δε θα ξεχάσω τι επακολουθούσε στο άκουσμα της απόφασης για τον εγκλεισμό τους σε

οίκο ανοχής και μάλιστα στα Βούρλα. Κάθε μια με τη σειρά της και όλες μαζί ξεσπούσαν σε σπαρακτικές κραυγές και θρήνους.» (από μαρτυρία διευθυντή της αστυνομίας)

3. Γ. Φωτεινός, εφημ. Ακρόπολις 9.7.1930

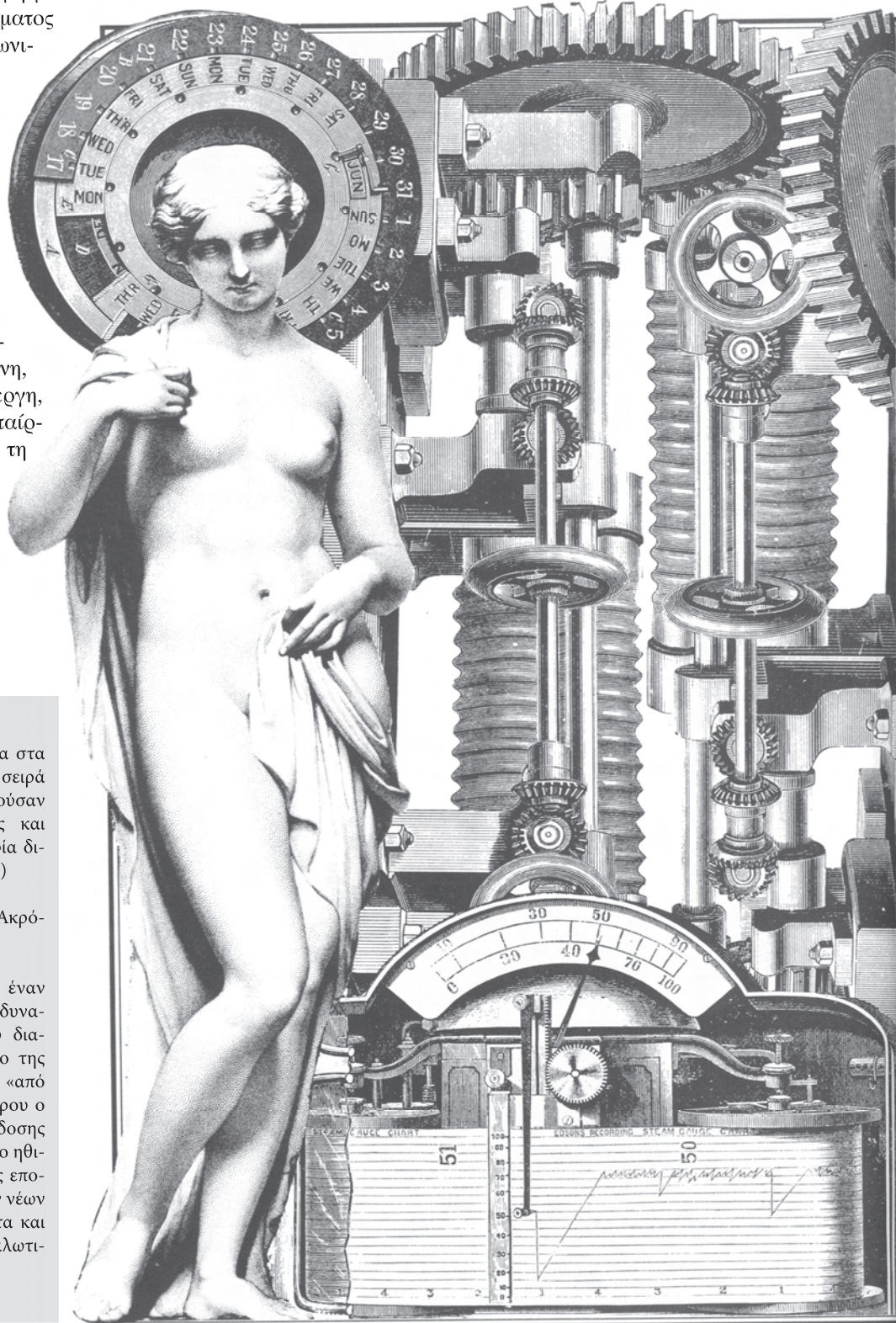
4. Αξίζει να κάνουμε έναν παραλληλισμό με την αδυναμία πορνολόγησης που διαπιστώθηκε την περίοδο της μεταπολίτευσης και που «από άτομα του πορνικού χώρου ο μειωμένος ρυθμός έκδοσης γυναικών αποδόθηκε στο ηθικό και ψυχικό κλίμα της εποχής, στην οργάνωση των νέων σε νεολαίες και κινήματα και ίσως στον αντικαταναλωτισμό τους»

Κλάρα Λ.

Η κατάφαση σε μια ιεραρχία δεν είναι ανάγκη να είναι ενεργητική. Η αποσιώπηση, η υποβάθμισή της ως δευτερεύουσας, η συστηματική υπονόμηση της κεντρικότητάς της, η από - πολιτικοποίησή της, η περιθωριοποίησή της ενασχόλησής με αυτήν ως γραφικής, είναι εξίσου αποτελεσματικές στρατηγικές. Η ανάγνωση ενός συμπαγούς σχήματος μπάτσος - βιασμός - αλλοδαπή που συμπυκνώνει όλα τα φαντασιακά ενός χώρου ανταγωνιστικού στο υπάρχον είναι μυωπική αν αρκείται σ' αυτά τα εξωτερικά στοιχεία. Γιατί χρειάστηκε να ανέλθει ένα αυτονόητο ζήτημα στον κανόνα της κριτικής μόνο όταν παγιώθηκε σ' ένα μοντέλο βίας που καταγγέλει και ο πιο συντηρητικός χώρος; Μια πρωταρχική απάντηση θα βρούμε στον καθρέφτη του ανταγωνιστικού αυτού ρεύματος, στον τρόπο που βλέπει τον εαυτό του. Ο δυναμισμός και η διεκδικητικότητα προλαμβάνονται ως τέτοιοι όταν επενδύονται μ' ένα μανδύα 'αρσενικό' και προτάσσονται κεντρικά ως ποιότητες, ως συμπεριφορές, ως εχέγγυα επαναστατικότητας, τελικά ως αξίες και κοσμοθεωρία, κάπως ανάλογα με τα κριτήρια και τους ρυθμούς του πολιτισμού που προμοδοτεί τον

ανταγωνισμό και την κυριαρχία ανθρώπου από άνθρωπο. Το 'θηλυκό' ενοχοποιήθηκε ακόμη μια φορά (ως παθητικό, συγκαταβατικό, αδύναμο, ευσυγκίνητο, αναξιόπιστο) στο λόγο και την πράξη με τέτοιο τρόπο που στο κινητό πεδίο σχέσεων που είναι η εξουσία μια στρατηγική αντίστασης έγινε και γίνεται στρατηγική εξουσίας. Να ανανεώσουμε τα αναλυτικά μας σχήματα και τα ερμηνευτικά μας εργαλεία σημαίνει πολλά πράγματα. Ένα απ' αυτά είναι να αποδομήσουμε τα δίπολα που συντηρούν μια κατάσταση πραγμάτων και έχουν μολύνει την κουλτούρα μας.

Η εμπορία γυναικών δεν θα συνέβαινε με την ίδια δυναμική έτσι κι αλλιώς - αυτά τα λένε οι απολογητές του συστήματος. Στις χώρες που το γυναικείο ζήτημα είναι κεντρικό και δυναμικό, το ρεύμα της εμπορίας γυναικών περιορίστηκε. (4) Η Ελλάδα είναι η τρίτη δύναμη σ' αυτή τη βιομηχανία και αυτή η σειρά επιμερίζεται ευθύνη. Το trafficking συμβαίνει γιατί υπάρχει το έδαφος να συμβεί, γιατί αφήνουμε να συμβεί. Και όσο ένας χώρος αντίστασης ανακυκλώνει τους μάτσο κώδικές του, συνηγορεί στην υπαρκτή του.



ΠΟΤΕ ΕΙΠΑΤΕ

little John

Πριν 2 χρόνια, Μάρτιο μήνα. Τότε, μάλλον, «ξεκίνησε» για όλους αυτούς που δεν ήξεραν, δεν είδαν, δεν άκουσαν τίποτα μέχρι τότε για την καπιταλιστική βία. Τότε, που όλοι περίμεναν με αγωνία να μάθουν από την τηλεόραση, για το αν είχε τελικά ο Σαντάμ όπλα μαζικής καταστροφής - τι κι αν είχε; Κι όμως, παρόλο που δε βρέθηκαν τέτοια όπλα, οι κακοί Μπους και Μπλερ κήρυξαν μόνοι τους τον πόλεμο, χωρίς καν τη σύμφωνη γνώμη του ΟΗΕ. Μα πώς είναι δυνατόν, σκέφτηκε αρκετός κόσμος, είναι πολύ άδικο αυτό - ενώ αν όλα γίνονταν σύμφωνα με τους διεθνείς κανονισμούς θα ήταν δίκαιο να ξεκληριστούν οικογένειες, να ισοπεδωθούν πόλεις, να καταστραφεί η ήδη μολυσμένη γη. Έτσι ξεχύθηκαν όλοι στους δρόμους, αφού ήταν σίγουροι πως κάποιο λάκκο έχει η φάβια και πως ο πόλεμος δεν κηρύχτηκε για την τιμή των όπλων, αλλά για το πετρέλαιο. Τόσο απλά. Εκατομμύρια άνθρωποι βροντοφώναξαν ένα ηχηρό όχι στον πόλεμο και οι «κακοί» που κόπτονται ορισμένες φορές και για την γνώμη του «λαού», με την παρότρυνση των «καλών» ευρωπαίων συγγινηθήκαν και είπαν να το ξανασκεφτούν. Αμ πως! Γίνονται τέτοια πράγματα;

Τουλάχιστον, θα πει κανείς, έχουμε δημοκρατία και μπορεί ο καθένας να διαδηλώνει ελεύθερα την άποψή του - όχι βέβαια και στο Ιράκ. Μπορούμε να έχουμε τη συνείδησή μας ήσυχη αφού και διαμαρτυρηθήκαμε, και υπογράψαμε ότι θέλουμε δουλειές και όχι βόμβες, και φορέσαμε την αντιπολεμική κονκάρδα στο πέτο, και κατεβήκαμε στη γενική απεργία - με την άδεια βέβαια του αντιπολεμικού αφεντικού, και σιγοτραγουδήσαμε στην αντιπολεμική συναυλία Θεοδωράκη, έτσι, να θυμηθούμε και τον παλιό καλό καιρό. Έπειτα το θέμα των βομβαρδισμών κόπασε και μαζί του οι μεγαλειώδεις διαδηλώσεις - το αίμα έπαψε να ρέει από την τηλεόραση και η «κοινή γνώμη» πήγε για ύπνο. Η καπιταλιστική βία όμως συνέχισε και συνεχίζει να εκδηλώνεται, εδώ, στο Ιράκ, σε όλο τον πλανήτη. Γιατί η κοινωνία συνεχίζει να εθελουφλεί στο αυτονόητο;

Μέσα στο γενικευμένο κλίμα ελεγχόμενου ξεσηκωμού των αντιπολεμικών κινητοποιήσεων δεν θα μπορούσαμε να παραβλέψουμε κινήσεις και στάσεις ανθρώπων που προσπάθησαν να ξεπεράσουν την απλή διαμαρτυρία, να μετατρέψουν το δρόμο σε χώρο πολιτικής συνειδητοποίησης, να προτάξουν μορφές αντικυριαρχικής δράσης εύκολα οικειοποιήσιμες, αν και σε αρκετές περιπτώσεις δεν χρειάστηκε καν (βλ. μαθητές να επιτίθενται στα mac donald's ή να πετούν φωτοβολίδες στα ματ στην είσοδο του αμερικάνικου προξενείου. Ακόμα κι αν αυτές οι αυθόρμητες μορφές αντίδρασης έχουν να πουν κάτι από μόνες τους, παραμένει το βαθύ ερώτημα αν και πώς θα μπορούσε να τερματιστεί ένας πόλεμος.

Σίγουρα όχι με την επίκληση να σταματήσει.

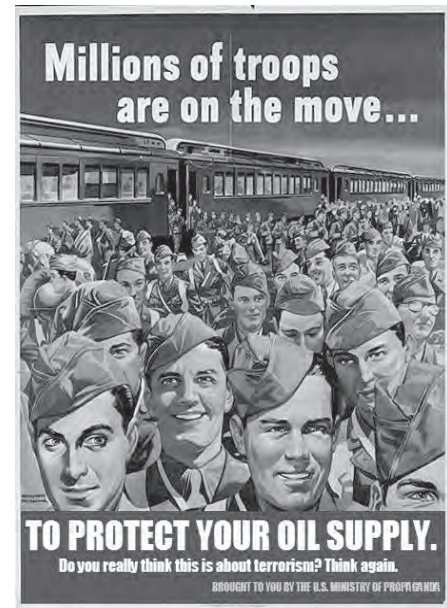
Το σύνθημα «όχι στον πόλεμο» είναι μεταφυσικό. Από την άλλη τα «δικά μας» συνθήματα όπως «ούτε πόλεμος, ούτε ειρήνη», ή «ο εχθρός είναι εδώ», ή το «ενάντια στην κοινωνική τους ειρήνη» ακόμα και αν θεωρητικά στέκουν είναι σχεδόν πασιφανές πως ακόμα και αν συνταχθεί κόσμος πίσω από αυτά σε μια αντιπολεμική διαδήλωση δε σημαίνει ότι αυτόματα κάτι θα αλλάξει - ή μήπως θα άλλαξε κάτι αν ο κόσμος, πάντα αυθόρμητα, στρέφονταν σε βίαιες μορφές δράσης στο δρόμο; Άλλο τόσο μεταφυσικό είναι λοιπόν να νομίζουμε πως ο κοινωνικός πόλεμος οξύνεται με συνθήματα που τον επικαλούνται ή με την μηδαμινή, αυθόρμητη και διαχωρισμένη από την κοινωνία αντιβία.

Αν θεωρούμε τον πόλεμο και την κρατική-στρατιωτική βία ως δομικό στοιχείο του καπιταλιστικού συστήματος, αν θέλουμε να τερματιστεί αυτή η βία, τότε θα πρέπει να επιθυμούμε να τερματιστεί αυτό το σύστημα. Και αν ακούγεται ουτοπικό σήμερα να μιλάμε για κοινωνική επανάσταση, ίσως μια πιθανή, αρχικά, λύση θα ήταν το μπλοκάρισμα το συστήματος που παράγει τη βία - όχι μόνο αυτή που βλέπουμε να υφίστανται οι ιρακίνοί αλλά αυτή που ο καθένας και η καθεμιά μας έχει δεχτεί ποικιλοτρόπως στην ζωή του. Και αν θεωρούμε το κράτος - και όχι μόνο το κράτος των ΗΠΑ - τον πάνοπλο εγγυητή και διαχειριστή αυτής της βίας τότε θα πρέπει να ξεκινήσουμε από το «δικό μας» κράτος, που κάθε άλλο παρά αμέτοχο ήταν στην επιχείρηση εναντίον του Ιράκ. Μέσα σε αυτό το συνοθύλευμα δράσεων και κινητοποιήσεων υπήρξαν παραδείγματα που αν ξεφευγαν από τον έλεγχο των μίντια και της καθεστωτικής και μη αριστεράς, ή αν τα ριζοσπαστικά κομμάτια του κινήματος έδιναν μεγαλύτερο βάρος σε αυτά, θα μπορούσαν να αποτελέσουν μία βάση να ανοίξει μια πραγματική συζήτηση για το πώς θα μπορούσε να τερματιστεί η καπιταλιστική βία.

Τέτοια παραδείγματα θα μπορούσαν να αποτελέσουν η συνέχιση της γενικής απεργίας, αυτή τη φορά με απόφαση αυτών που εργάζονται, η συνέχιση της αποχής από τα μαθήματα από τους ίδιους τους μαθητές ή τους φοιτητές, η διάχυση της ιδέας των αμεσοδημοκρατικών συνελεύσεων σε γειτονιές, σε σχολεία, σε πανεπιστήμια, σε χώρους εργασίας, οι τακτικές άμεσες δράσεις ενάντια σε στόχους που συμπυκνώνουν τη βία (οικονομικούς, στρατιωτικούς, πολιτικούς), η συνέχιση των αποκλεισμών και των συμβολικών επιθέσεων σε στρατιωτικές βάσεις, όπως αισίως προτάθηκε σαν κινηματική δράση από αντιεξουσιαστές λίγες μέρες πριν ξεκινήσει

ΟΤΙ ΞΕΚΙΝΗΣΕ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΟ ΙΡΑΚ.



επίσημα ο πόλεμος στο Ιράκ (βλ. αποκλεισμός της βάσης στην Σούδα κ.α.), το μπλοκάρισμα της μετακίνησης εφοδίων και πολεμικού υλικού (βλ. Ιταλία : αποκλεισμοί και σαμποτάζ σιδηροδρομικών γραμμών). Τότε θα μπορούσαμε να πούμε πως κάτι κάνουμε.

Τι έμεινε τελικά όμως στη συλλογική μνήμη μετά από όλα αυτά. Κάποιοι που θα τρομοκρατήθηκαν από τα ελληνικά ξεσπάσματα του 2004 το πιο πιθανό είναι να απαντήσει τίποτα. Είναι γεγονός πως όσο εύκολα κάποιος γίνεται ανθρωπιστής όταν του παρέχεται η ασφάλεια, άλλο τόσο εύκολο είναι να γίνει κτήνος όταν αισθανθεί να απειλείται η περηφάνια του και γενικώς η πάρτη του. Κι αν στην Ελλάδα, όπως και στις υπόλοιπες δυτικές κοινωνίες που κυριαρχεί η κουλτούρα της κατανάλωσης και οι εύπεπτες ιδεολογίες, έχουμε να αντιμετωπίσουμε κάποια μορφή βίας αυτή δεν προέρχεται αποκλειστικά από το κράτος αλλά και από όλους εκείνους που ενώ διαδηλώνουν για την ειρήνη και είναι άριστοι αντιαμερικάνοι, όταν απειλούνται τα προνόμια τους δεν διστάζουν να σκοτώσουν, να βιάσουν, να καταστρέψουν για να τα υπερασπιστούν.

Αν θέλουμε να κηρύξουμε πόλεμο στον πόλεμο, πρέπει πρώτα να κηρύξουμε πόλεμο στην κοινωνία της αποχαίνωσης και σε όλα τα μέσα που την τροφοδοτούν και την αναπαράγουν. Και αυτός ο πόλεμος δεν έχει ως αφορμή την επίθεση στο Ιράκ αλλά την αστείρευτη επιθυμία μας να τελειώνουμε με τον κόσμο της αθλιότητας. Για να οξυνθεί ο κοινωνικός πόλεμος θα πρέπει να οξύνουμε τον καθημερινό πόλεμο. Τον πόλεμο που υφίσταται ο καθένας εκεί που βρίσκεται, εκεί που παράγει και αναπαράγει, εκεί που δέχεται την εκμετάλλευση με αντάλλαγμα μια ανούσια ζωή, εκεί που σκίβει το κεφάλι γιατί έχει οικογένεια να θρέψει, εκεί που υποκλίνεται στην προπαγάνδα των μίντια και στην κυριαρχία του ψέματος, εκεί που εκπονώνει την μιζέρια του για να μπορέσει να πει πως κάτι αξίζει κι αυτός σε αυτή την ζωή.

Ο πόλεμος στο Ιράκ δεν ξεκίνησε πριν δύο χρόνια, ούτε πριν δέκα χρόνια, ο πόλεμος στο Ιράκ και οπουδήποτε αλλού στον κόσμο δε σταμάτησε ποτέ. Και δε θα σταματήσει όσο εμείς συνεχίζουμε να αποδεχόμαστε τη ματαιότητα, τη μιζέρια και τη θανατηφόρα φύση του κόσμου της εκμετάλλευσης. Η άρνηση του πολιτισμού της βαρβαρότητας και η συλλογικοποίησή της θα μας φέρει κάποια στιγμή σε ένα εξαιρετικό δίλημμα: Κοινωνική Επανάσταση ή Τίποτα!

Υ.Γ. Για όλους εμάς που με τον α ή β τρόπο συμμετέχουμε στον αγώνα ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας οι στιγμές αντίστασης, ο δρόμος και η συλλογική δράση, συμπυκνώνονται σε αυτό που θα ονομάζαμε κινηματική μνήμη. Οι χαρές και οι λύπες, ο ενθουσιασμός και η απογοήτευση δεν πρέπει να μας εμποδίζουν να βλέπουμε, να κρίνουμε και να αναλύουμε τις συνθήκες μέσα στις οποίες ζούμε, αναπτυσσόμαστε και ενίοτε έχουμε την δύναμη να διαμορφώνουμε. Η εμπειρία των αντιπολεμικών κινητοποιήσεων και αργότερα της συνόδου του Ιούνη έχει να ποδειξει πολλά. Κάποια από τα οποία τα βιώνουμε ήδη σήμερα...



του Κούκου

ΚΑΙΝΟΙ ΚΑΙ ΦΟΥΜΑΡΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

ΠΑΝΩ ΣΤΙΣ ΚΛΙΜΑΤΙΚΕΣ ΑΛΛΑΓΕΣ, ΤΟ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟ ΤΟΥ ΚΙΟΤΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΡΑΣΙΝΟ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ

Πολλά γράφονται και συζητούνται τα τελευταία χρόνια σχετικά με τις κλιματικές αλλαγές που συμβαίνουν και προβλέπεται, με βάση επιστημονικές μελέτες, να συμβούν τα επόμενα χρόνια. Ένα είναι το σίγουρο, η ανθρώπινη δραστηριότητα έχει επέμβει και έχει διαταράξει σημαντικά (και ίσως ανεπανόρθωτα;) τις οικολογικές ισορροπίες του πλανήτη. Ο πολιτισμός εξελίσσεται μέσα από μια σχέση εκμετάλλευσης της φύσης, μια εκμετάλλευση που μετατράπηκε σε άγρια λεηλασία τους δυο τελευταίους αιώνες με τη ραγδαία ανάπτυξη του καπιταλιστικού συστήματος. Τεράστιες εκτάσεις δάσους μετατράπηκαν και μετατρέπονται σε γεωργικές μονοκαλλιέργειες, η γη και το νερό μολύνονται από απόβλητα, φυτοφάρμακα και λιπάσματα, ενώ η ατμόσφαιρα κατακλύζεται από αέριους ρύπους και αυτές είναι κάποιες ελάχιστες πτυχές της όλης κατάστασης.

Το μέγεθος της κλιματικής αλλαγής δεν μπορεί να προσδιοριστεί ακριβώς. Οι μελέτες τα συμπεράσματα που εκπονούνται από επιστημονικούς κύκλους είναι αντικρουόμενες, ανάλογα με τα συμπεράσματα που εξυπηρετούνται. Χοντρικά υπάρχουν δυο διαφορετικές προσεγγίσεις. Η μια, που είναι και η πιο συνηθισμένη εκφράζει λιγότερο ή περισσότερο καταστροφολογικά σενάρια, τα οποία φτάνουν μέχρι και την καταστροφή της ζωής στον πλανήτη όπως τη γνωρίζουμε. Ενδεικτικά αναφέρουμε ένα σενάριο, το οποίο μάλιστα κυκλοφόρησε και στα ελληνικά μμε: τα επόμενα 100 χρόνια υπολογίζεται ότι η αύξηση της θερμοκρασίας θα είναι ανάμεσα

στους 2,5 με 10 βαθμούς Κελσίου, ενώ για τους προηγούμενους αιώνες ο ρυθμός αύξησης ανά αιώνα υπολογίζεται στους 0,5- 0,8 βαθμούς Κελσίου. Μια τέτοια αύξηση σημαίνει ερημοποίηση σημαντικού ποσοστού της γης, εξαφάνιση πολλών ειδών, σημαντική άνοδο της στάθμης της θάλασσας, ακραία καιρικά φαινόμενα, ενώ οι μόνες κατοικήσιμες περιοχές για τον άνθρωπο θα βρίσκονται κοντά στους πόλους. Η δεύτερη τάση, που έχει κυρίως τη βάση της στις ηπα, υποβαθμίζει την όλη κατάσταση. Παρά το γεγονός ότι αναγνωρίζει πως όντως υφίσταται μια κλιματική αλλαγή, την αποδίδει εν μέρει στις ανθρώπινες δραστηριότητες και εν μέρει στους φυσικούς κλιματικούς κύκλους του πλανήτη, και θεωρεί ότι όπως συνέβη πολλές φορές και στο παρελθόν, θα υπάρξει προσαρμογή.

Τα στοιχεία τα οποία παρουσιάζονται από επιστημονικούς κύκλους, (μη) κυβερνητικές οργανώσεις και κυβερνήσεις κρατών δύσκολα θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν αξιόπιστα ειδικότερα για τις μακροπρόθεσμες προβλέψεις, και αυτό συμβαίνει για διάφορους λόγους. Αρχικά οι προβλέψεις γίνονται με βάση υπολογιστικά μοντέλα εξομείωσης. Τέτοια μοντέλα πιθανόν να μπορούν να δώσουν κάποια σχετικά ασφαλή

Το Κιότο αποτελεί μια μεγάλη μπίζνα και μια γενικότερη πολιτική συμφωνία, σε μια εποχή ευρύτατων γεωπολιτικών ανακατατάξεων όπου οι αντιθέσεις και οι ανταγωνισμοί μεταξύ διαφορετικών πλευρών της παγκόσμιας εξουσίας είναι ιδιαίτερα οξυμένες.

στοιχεία, μπορούν όμως και να φτιάχνονται με τέτοιο τρόπο ώστε να καταλήγουν σε εκείνα τα αποτελέσματα που θα επιβεβαιώσουν μια συμφέρουσα θεωρία. Τα πραγματικά στατιστικά στοιχεία είναι ελάχιστα και για τους περισσότερους παράγοντες υφίστανται από τη δεκαετία του '70 και μετά, οπότε και

αναπτύχθηκαν τα δορυφορικά προγράμματα. Μόνο για τη θερμοκρασία, και αυτό για ορισμένες περιοχές, υπάρχουν στοιχεία από το 1860. Επίσης ενδεικτικό είναι ότι τα πιο καταστροφολογικά σενάρια εκπορεύονται από κύκλους οι οποίοι έχουν συμφέρον από την ανάπτυξη «καθαρών» τεχνολογιών και την προώθηση ενός «πράσινου» καπιταλιστικού μοντέλου και εδράζονται κατά κύριο λόγο στην ευρώπη. Ανάλογα οι πιο μετριοπαθείς στάσεις προέρχονται από τις ηπα οι οποίες έκριναν ότι η αποδοχή των περιορισμών του πρωτοκόλλου δεν συμβιβάζεται με τα ευρύτερα οικονομικά και γεωπολιτικά συμφέροντά τους. Στο παρόν κείμενο αναγκαστικά βασιζόμαστε και σε κάποια στοιχεία τα οποία παραθέτουμε με κάποιες επιφυλάξεις, ελπίζοντας ότι μπορούν να συμβάλουν καλύτερα στην κατανόηση κάποιων πραγμάτων. Επίσης αναγνωρίζουμε ότι όντως υφίσταται μια κλιματική αλλαγή η οποία οφείλεται άμεσα στην ανθρώπινη δραστηριότητα, της οποίας το μέγεθος και τις επιπτώσεις είναι δύσκολο να προσδιορίσουμε.

Οι κλιματικές αλλαγές σχετίζονται άμεσα με την αύξηση της θερμοκρασίας και αυτή με τη σειρά της με το φαινόμενο του θερμοκηπίου. Ας πάρουμε όμως τα πράγματα από την αρχή. Το φαινόμενο του θερμοκηπίου αποτελεί μια φυσική και ιδιαίτερα σημαντική λειτουργία της ατμόσφαιρας και μόλις τα τελευταία χρόνια απέκτησε αρνητική χροιά. Στην ατμόσφαιρα υπάρχουν κάποια αέρια που ονομάζονται αέρια του θερμοκηπίου και παράγονται μέσα από φυσικές διαδικασίες. Αυτά είναι το O₃ (όζον), το CO₂ (διοξείδιο του άνθρακα), CH₄ (μεθάνιο- γνωστό συστατικό των κοιλιακών αερίων) και το N₂O (υποξείδιο του αζώτου). Τα αέρια του θερμοκηπίου επιτρέπουν στην ηλιακή ακτινοβολία να εισέρχεται στην ατμόσφαιρα και να απορροφάται από τη γη. Στη συνέχεια αυτή η ακτινοβολία «ανακλάται» στην επιφάνεια της γης και επανεκπέμπεται προς το σύμπαν. Ο ρόλος των αερίων του θερμοκηπίου βρίσκεται στο να δεσμεύουν εντός της ατμόσφαιρας ένα μέρος από την «ανακλώμενη» ακτι-

νοβολία. Αυτό έχει ως συνέπεια η γη να μην ψύχεται υπερβολικά και να διατηρεί μια θερμοκρασία που επιτρέπει την ανάπτυξη της ζωής όπως την γνωρίζουμε. Όμως, εκτός από τη φύση, αέρια του θερμοκηπίου παράγει και ο άνθρωπος, κυρίως CO₂ (διοξείδιο του άνθρακα) μέσω της καύσης ορυκτών καυσίμων, και σε τέτοιο βαθμό μάλιστα που η φύση αδυνατεί να τα απορροφήσει. Έχει υπολογιστεί ότι τα σημερινά επίπεδα συγκέντρωσης CO₂ στην ατμόσφαιρα είναι 50% υψηλότερα απ' ό,τι τα τελευταία 400.000 χρόνια. Ο άνθρωπος παράγει επίσης και άλλα τεχνητά αέρια του θερμοκηπίου, όπως οι χλωροφθοράνθρακες (CFC's) και οι υδροχλωροφθοράνθρακες (HCFC's) αέρια που εκλύονται από τα ψυκτικά σε ψυγεία και κλιματιστικά και βρίσκονται επίσης ως προωθητικά αέρια σε σπρέι τύπου αεροζόλ κτλ. Έτσι, η αφύσικα υψηλή συγκέντρωση στην ατμόσφαιρα αερίων του θερμοκηπίου έχει ως συνέπεια να «εγκλωβίζεται» ακόμη περισσότερη θερμότητα στην ατμόσφαιρα, με αποτέλεσμα μια αύξηση της μέσης θερμοκρασίας στον πλανήτη η οποία με τη σειρά της πυροδοτεί αλυσιδωτές

αντιδράσεις. Ιδιαίτερα σημαντικό στοιχείο αποτελεί η θέρμανση των ωκεανών, καθώς η ύπαρξη και η κυκλοφορία των θερμών και ψυχρών ρευμάτων στους ωκεανούς είναι ένας από τους σημαντικότερους παράγοντες διαμόρφωσης του κλίματος. Η θέρμανση των ωκεανών παράλληλα με την αύξηση της θερμοκρασίας έχει ως αποτέλεσμα να λιώνουν ποσότητες πάγου στους πόλους, γεγονός που με τη σειρά του συμβάλλει στη θέρμανση των ωκεανών και μιλάμε πλέον για μια ανατροφοδοτούμενη διαδικασία που επιταχύνει τις εξελίξεις. Τα 10 θερμότερα χρόνια από το 1860 πέφτουν όλα μετά το 1987, το πάχος του πάγου στην αρκτική το 2004 ήταν το μικρότερο από το 1978 οπότε και άρχισε η δορυφορική παρακολούθηση. Επίσης έχει παρατηρηθεί ότι τα τελευταία χρόνια αρκετά είδη μεταπορίζουν τους βιότοπους τους βορειότερα, ενώ παρατηρούνται μεταβολές στις περιόδους μετανάστευσης και αναπαραγωγής των πτηνών.



ΤΟ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟ ΤΟΥ ΚΙΟΤΟ

-Το 1992 έγινε η παγκόσμια διάσκεψη για το περιβάλλον στο ρίο και υπογράφηκε, από το σύνολο σχεδόν των κρατών, η σύμβαση-πλαίσιο για την αλλαγή του κλίματος και αναγνωρίζεται ότι το πρόβλημα υφίσταται από την αύξηση των εκπομπών αερίων του θερμοκηπίου και τίθεται ως στόχος ο έλεγχος και η μείωση των ρύπων.

-Το 1997 γίνεται στο κίото η τρίτη κατά σειρά παγκόσμια διάσκεψη για το κλίμα όπου και καθορίζεται ένα νομικό πλαίσιο, γνωστό και ως πρωτόκολλο του κίото, για τη διαδικασία μείωσης της συγκέντρωσης των αερίων του θερμοκηπίου. Ως στόχος τη σύμβασης τίθεται: «η σταθεροποίηση των συγκεντρώσεων του θερμοκηπίου στην ατμόσφαιρα, σε επίπεδα τέτοια ώστε να προληφθούν επικίνδυνες επιπτώσεις στο κλίμα από τις ανθρώπινες δραστηριότητες», και αποφασίζεται η μείωση των εκπομπών 6 αερίων κατά 5,4% την περίοδο 2008-2012 σε σχέση με τις εκπομπές του 1990. Παράλληλα εκφράζεται η διάθεση για μια σταδιακή μετάβαση σε νέες «καθαρές» τεχνολογίες και «πράσινες» παραγωγικές-καταναλωτικές συνήθειες. Ωστόσο η εφαρμογή του είχε ως προϋπόθεση την επικύρωσή του από ένα σημαντικό αριθμό χωρών, των οποίων οι ρύποι θα έπρεπε να αποτελούν τουλάχιστον

το 55% των παγκοσμίων. Έτσι οι ηπα και η ρωσία, με 25% και 11% των παγκοσμίων ρύπων, αντίστοιχα, αναδείχθηκαν σε ρυθμιστές της εφαρμογής

του πρωτοκόλλου καθώς οι ευρωπαϊκές χώρες έθεταν εξ- αρχής των εαυτού τους εντός της συμφωνίας και πίεζαν προς αυτήν την κατεύθυνση. Αρχικά και οι δύο χώρες, ηπα και ρωσία, η καθεμία για τους λόγους της αρνήθηκαν. Οι ηπα εξ' αρχής κράτησαν μια αδιάλλακτη θέση την οποία διατηρούν μέχρι σήμερα. Βλέπουν στη συμφωνία ένα δυσβάσταχτο οικονομικό κόστος την ίδια στιγμή που η οικονομία τους και η γεωπολιτική τους στρατηγική στηρίζεται στον έλεγχο του πετρελαίου. Επιπλέον θεωρούν ότι η επικύρωση της συμφωνίας θα έδινε στρατηγικό πλεονέκτημα στην ευρώπη. Το οικονομικό κόστος θα επηρέαζε λιγότερο τις ευρωπαϊκές οικονομίες οι οποίες όντας μακριά από τον έλεγχο του πετρελαίου έχουν κάθε συμφέρον να κινηθούν στην κατεύθυνση ανάπτυξης «καθαρών» τεχνολογιών. Από την άλλη πλευρά η ρωσία βρίσκεται τα τελευταία χρόνια σε μια διαδικασία αποβιομηχάνισης και μπορεί πολύ εύκολα να πιάσει τα όρια εκπομπών ρύπων που προσδιορίζονται από τη συμφωνία. Έτσι όντας ο τελικός ρυθμιστής για την επικύρωσή της, τη χρησιμοποίησε ως ένα από τα σημαντικότερα όπλα στην εξωτερική της πολιτική. Από το 1997 πέρασαν 7 χρόνια χοντρών παζαριών και διαβουλεύσεων μέχρι την άνοιξη του 2004 οπότε υπέγραψε το πρωτόκολλο και η ρωσία, λαμβάνοντας από την ε.ε. σημαντικά πολιτικά και οικονομικά ανταλλάγματα. Έτσι, ύστερα από 8 χρόνια διαπραγματεύσεων το πρωτόκολλο τίθεται σε ισχύ από τις 16 φεβρουαρίου 2005. Σημειώνεται ότι οι ηπα, η ινδία, η αυστραλία και η κίνα δεν έχουν επικυρώσει το πρωτόκολλο.

Κάθε χώρα που συμμετέχει υποχρεούται να μειώσει κατά ένα συγκεκριμένο ποσοστό τις εκπομπές αερίων του θερμοκηπίου μέχρι το 2012. Σε αντίθετη περίπτωση, καθώς το πρω-

τόκολλο αποτελεί διεθνή δεσμευτικό νόμο για τις 148 χώρες που το επικύρωσαν, θα υποστεί κάποιες κυρώσεις (πρόστιμα κτλ). Μια χώρα για να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις της μπορεί είτε να μειώσει τις εκπομπές αερίων της είτε να χρησιμοποιήσει κάποιον από τους τρεις «ευέλικτους μηχανισμούς».

Οι τρεις «ευέλικτοι μηχανισμοί» είναι:

1. «**Η από κοινού υλοποίηση**».

2. «**Ο μηχανισμός καθαρής ανάπτυξης**»

Οι δυο αυτοί μηχανισμοί θεωρητικά έχουν ως στόχο της ανάπτυξη καθαρών τεχνολογιών στις φτωχές και αναπτυσσόμενες χώρες, με τη βοήθεια πλούσιων κρατών, τα οποία επενδύοντας εκεί σε «καθαρές» τεχνολογίες θα μπορούν στη συνέχεια να καρπώνονται τις μειώσεις σε ρύπων των εκεί χωρών για τον εαυτό τους. Έτσι υποστηρίζουν ότι και ανάπτυξη θα υπάρξει και συνολική μείωση των ρύπων. Στην πραγματικότητα παρέχουν μια ακόμη δυνατότητα στις πλούσιες χώρες να διεισδύουν οικονομικά και να ελέγχουν τις ασθενέστερες.

3. «**Η εμπορία ρύπων**»

Η εμπορία ρύπων προβλέπει: Αν μια βιομηχανική χώρα ή μια βιομηχανία σε μια χώρα σ' ένα χρονικό διάστημα έχει εκπέμψει περισσότερους ρύπους απ' αυτούς που προβλέπονταν, τότε μπορεί να αγοράσει από μια άλλη χώρα ή βιομηχανική μονάδα η οποία έχει επιτύχει μεγαλύτερη μείωση από την προβλεπόμενη, «δικαιώματα» ρύπων ώστε να είναι εντός των ορίων. Τα «δικαιώματα» είναι διαπραγματεύσιμοι τίτλοι με χρηματική αξία που καθορίζεται από την προσφορά και τη ζήτηση. Μ' αυτόν τον τρόπο δημιουργείται ένα παγκόσμιο χρηματιστήριο ρύπων με έδρα την ευρώπη και η ανάλογη αγορά. Υπολογίζεται ότι ο όγκος των συναλλαγών στην αγορά ρύπων το 2010 θα φτάσει τα 34 εκ. ευρώ.

Το Κίото αποτελεί μια μεγάλη μπίζνα και μια γενικότερη πολιτική συμφωνία, σε μια εποχή ευρύτατων γεωπολιτικών ανακατατάξεων όπου οι αντιθέσεις και οι ανταγωνισμοί μεταξύ διαφορετικών πλευρών της παγκόσμιας εξουσίας είναι ιδιαίτερα οξυμένες.

Το γεγονός ότι η έναρξη της εφαρμογής της συμφωνίας του κίото δεν έχει να κάνει σε τίποτα με την αντιμετώπιση των κλιματικών αλλαγών είναι κάτι παραπάνω από εξόφθαλο. Η προβλεπόμενη παγκόσμια μείωση ρύπων αερίων θερμοκηπίου κατά 5,4% είναι αδύνατον να επιτευχθεί από τη στιγμή που χώρες όπως η ηπα, η ινδία και η κίνα βρίσκονται εκτός της συμφωνίας. Μάλιστα για τις ραγδαία οικονομικά αναπτυσσόμενες κίνα και ινδία, το ποσοστό των εκπομπών ρύπων τους αναμένεται να αυξηθεί σημαντικά τα επόμενα χρόνια. Έτσι και αλλιώς το προσδοκώμενο 5% δεν σημαίνει απολύτως τίποτα, τη στιγμή που μελέτες που εκπορεύονται από τον οηε και τον οασα (οργανισμοί που διαδραμάτισαν σημαντικό ρόλο στη συμφωνία) παρουσιάζουν ότι για να εξαλειφθεί η απειλή των κλιματικών αλλαγών θα πρέπει να υπάρξει μείωση της τάξης του 50-70% στις επόμενες 2-3 δεκαετίες. Το κίото αποτελεί μια μεγάλη μπίζνα και μια γενικότερη πολιτική συμφωνία, σε μια εποχή ευρύτατων γεωπολιτικών ανακατατάξεων όπου οι αντιθέσεις και οι ανταγωνισμοί μεταξύ διαφορετικών πλευρών της παγκόσμιας εξουσίας είναι ιδιαίτερα οξυμένες.

ΠΡΑΣΙΝΟΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ Η ΑΛΛΙΩΣ Ο ΛΥΚΟΣ ΠΟΥ ΝΤΥΘΗΚΕ ΓΙΑΓΙΟΥΛΑ

προκύπτουν σε κάποιες αναλαμπές συνειδητοποίησης.

Τα τελευταία χρόνια στο εσωτερικό της ευρώπης, αλλά και σε κάποιους αντιπολιτευτικούς κύκλους στις ηπα, προπαγανδίζεται η δυνατότητα ενός πράσινου καπιταλισμού ο οποίος θα εξασφαλίσει τις συνθήκες για έναν νέο κύκλο κερδοφορίας και ανάπτυξης με το προσώπιο της παράλληλης προστασίας του περιβάλλοντος. Ο πράσινος καπιταλισμός δεν είναι βέβαια κάτι ουσιαστικά διαφορετικό από τον καπιταλισμό που γνωρίζουμε σήμερα, αποτελεί μια ενεργό ιδεολογία, ανάμεσα σε άλλες, που ευαγγελίζεται την μεταρρύθμιση κάποιων μόνο πτυχών του συστήματος αφήνοντας αναλλοίωτη την ίδια του την ουσία. Η λεηλασία της φύσης είναι αναπόσπαστο κομμάτι αυτής της ουσίας και δεν πρόκειται σε καμία περίπτωση να σταματήσει. Οι πιο εξόφθαλμες μορφές της θα μεταφέρονται στην περιφέρεια και ό,τι συμβαίνει στο εσωτερικό θα συμβαίνει με το μανδύα της προστασίας του περιβάλλοντος. Παράλληλα με την προπαγάνδα περί πράσινου καπιταλισμού ήδη αναπτύσσεται και η ανάλογη αγορά. Προϊόντα και υπηρεσίες βαφτίζονται οικολογικά και κατά κύριο λόγο απευθύνονται στις μεσαίες και ανώτερες τάξεις βρίσκοντας μεγάλη απήχηση. Η οικολογία γίνεται μόδα, ένα ανέξοδο καταναλωτικό στυλ ανάμεσα σε τόσα άλλα, και ως έννοια αποδομείται πλήρως και αποκόπτεται τόσο από τους πραγματικούς αγώνες του παρελθόντος και του παρόντος όσο και από μια βιωματική αναζήτηση της σχέσης ανθρώπου- φύσης. Η καταστροφή του περιβάλλοντος βαδίζει χέρι-χέρι με την εμπορευματοποίηση του και συντελείται μέσα από ολοκληρωτική αποξένωση του ανθρώπου από τη φύση και τον ίδιο του τον εαυτό.

Η οικολογική κρίση βρίσκεται στην ίδια την ολότητα του πολιτισμού και της καπιταλιστικής μηχανής. Στις δομές, τους θεσμούς και τις εξουσιαστικές κοινωνικές σχέσεις και ακόμα πιο πέρα, στις αντιλήψεις για τη φύση, τη ζωή και τον άνθρωπο που κυριαρχούν και εξελίσσονται χιλιάδες χρόνια τώρα και τοποθετούν τον άνθρωπο πάνω από το φυσικό κόσμο και νομιμοποιούν την εκμετάλλευσή του. Η ιστορική συγκυρία είναι ιδιαίτερα κρίσιμη και απαιτεί άμεση δράση. Το φάντασμα της καταστροφής του ανθρώπου και μεγάλου μέρους της ζωής όπως τη γνωρίζουμε μπορεί και να πλησιάζει, αλλά ή οργή, η απόγνωση, ο πόνος και η βιωμένη καταπίεση είναι ήδη αρκετά...



Ο ΜΥΘΟΣ

ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ 1821

ο παραμυθάς Λιάκος

«Ο πατριάρχης της Κωνσταντινούπολης ήταν απαράβιαστος, αφορολόγητος και αμετακίνητος. Οι δικαιοδοσίες του σχετικά με το αστικό δίκαιο που είχαν καθοριστεί κατά τη διάρκεια της βυζαντινής αυτοκρατορίας, διατηρήθηκαν και αυξήθηκαν. Οι αποφάσεις του πατριαρχικού δικαστηρίου, που δικάζε σε δεύτερο βαθμό, ήταν εκτελεστές με την εγγύηση των αρχών [σ.τ.σ: του οθωμανικού κράτους]. Αργότερα ο πατριάρχης απέκτησε το δικαίωμα να φορολογεί τους πιστούς και τον κλήρο για τις ανάγκες της εκκλησίας. Έναντι αυτών των δικαιωμάτων, με τα οποία διαφυλάχτηκε η εσωτερική οργάνωση της ορθόδοξης εκκλησίας, ο πατριάρχης ήταν υπόλογος στο σουλτάνο για θέματα καθαρά κοσμικά: όφειλε να κρατεί το ποίμνιο σε υποταγή» (σχολικό βιβλίο Α' Λυκείου, τόμος Α, εκδ.1996, σελ. 236-237)

«Οι πιεστικές συνθήκες που κυριαρχούν στις αγροτικές κοινωνίες αναγκάζουν τους περισσότερους αδικημένους, λιγότερο ευνοημένους και ανυπότακτους να καταφεύγουν στα βουνά ως ληστές. Οι γαιοκτήμονες και το κράτος αντιμετώπισαν πάντοτε τους ληστές ως κακούργους, ενώ οι χωρικοί, όσους εμφανίστηκαν σαν εκδικητές των ισχυρών και προστάτες των αδυνάτων, τους βοήθησαν και τραγουδούσαν τα κατορθώματά τους», «...και έχοντας ως ορμητήριο τα βουνά εκδικούνταν πιεστικά όργανα του κράτους, συλλάμβαναν ευκατάστατους για να τους πάρουν λύτρα, λήστευαν εμπόρους στα στενά περάσματα, ενεργούσαν επιθέσεις στα πεδινά και καμιά φορά λεηλατούσαν και έκαιγαν ολόκληρα χωριά...». «...Από τις ομάδες αυτές αναπτύχθηκε η συλλογικότητα στη λήψη των αποφάσεων και καλλιεργήθηκαν αρετές, όπως η παλικαριά ή η λε-

βεντιά που ως ήθος επιβίωσαν και σήμερα ακόμη.» (σχολικό βιβλίο Α' Λυκείου, τόμος Α, εκδ.1996, σελ. 246-247)

Διαβάζοντας ξανά μετά από χρόνια τα σχολικά βιβλία της ιστορίας που αφορούν στην λεγόμενη επανάσταση του 1821 στον ελλαδικό χώρο, μπορεί κανείς, ανάμεσα στους λίβελους για το έθνος και την ορθοδοξία, να συναντήσει και αποσπάσματα σαν τα παραπάνω. Να 'ναι κρίση ειλικρίνειας των συγγραφέων ή μήπως κάποιες πραγματικότητες είναι απλά αδύνατο να αποκρυφθούν; Σε κάθε περίπτωση η μισή αλήθεια είναι ψέμα, έτσι στην ενότητα για τους κλέφτες, το σχολικό βιβλίο καταλήγει: «Οι κλέφτες και οι αρματολοί σε όλη τη διάρκεια της τουρκοκρατίας συντήρησαν την εθνική αντίσταση [σ.τ.σ. κάτι σαν το ΕΑΜ δηλαδή] κατά του κατακτητή και απο-

τέλεσαν τις δυνάμεις των άτακτων που έδρασαν αποτελεσματικά στον αγώνα της ανεξαρτησίας». Η αλήθεια είναι πως όντως αυτές οι δύο ομάδες ήταν οι μόνες ένοπλες κατά το ξέσπασμα της εξέγερσης του 1821, αν και όπως και το ίδιο το βιβλίο αναφέρει «Οι αρματολοί, ήταν ειδικά σώματα φύλαξης των περασμάτων(...) και προστασίας της υπαίθρου [σ.τ.σ από τους κλέφτες] που οργάνωσε το οθωμανικό κράτος»[σελίδα 248]. Το ψέμα είναι η «εθνική αντίσταση κατά του κατακτητή».

Ας τα πάρουμε τα πράγματα από την αρχή για να δούμε τι το «εθνικό» είχε η πολυφυλετική κοινωνία του ελλαδικού χώρου κατά τον 18ο και 19ο αιώνα, τι σήμαινε κατακτητής, ποιος ήταν ο πραγματικός καταπιεστής και κατά ποιων έγινε τελικά όχι μόνο η εξέγερση του 1821, αλλά και οι δεκάδες άλλες που προηγήθηκαν αυτής.

ΜΥΘΕΥΜΑΤΑ ΠΕΡΙ ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΕΝΟΤΗΤΑΣ*1

Οι σύγχρονοι απολογητές της αυτικής τάξης, στηρίζουν την εκδοχή τους για το '21 πάνω σε μυθολογίες περί ελληνογένειας της βυζαντινής αυτοκρατορίας και-ακόμη χειρότερα- ιστορικής ενότητας της ελληνικής φυλής από τα ομηρικά χρόνια μέχρι σήμερα, παραβλέποντας πως ο ιστορικός βίος της αρχαίας Ελλάδας τερματίζεται οριστικά το 147μ.χ. με την κατάκτηση της Κορίνθου από τους ρωμαίους*1. Μετά την επέκταση και εδραίωση του χριστιανισμού ο ελληνικός πολιτισμός ταυτίζεται με την ειδωλολατρία. Η φανατική αντιπαλότητα των οπαδών του Ναζωραίου και αυτών των διαφόρων φιλοσοφικών σχολών που εδράζονταν στην Αθήνα και τις άλλες πόλεις, θα εγείρει τέτοια ανθελληνική λαίλαπα που τελικά το μόνο που θα μένει να θυμίζει κάτι απ' την κλασική Ελλάδα είναι η γλώσσα. Ακόμα και η λέξη Έλληνας ήταν υβριστική και σήμαινε τον ειδωλολάτρη, τον άπιστο.

Η πιο διαδεδομένη γλώσσα τον καιρό εκείνο στη λεκάνη της ανατολικής μεσογείου ήταν η απλή ελληνική (δημοτική) κι αυτή φυσικά διάλεξε η νέα θρησκεία για την εξάπλωσή της. Όταν τελικά ο χριστιανισμός έγινε η επίσημη θρησκεία του βυζαντινού κράτους, υιοθετήθηκε με τη σειρά της και η ελληνική σαν επίσημη γλώσσα, στην λόγια της όμως εκδοχή που ήταν η αρχαϊζουσα. Παρόλα αυτά το μωσαϊκό των λαών που κατοικούσε στη βυζαντινή αυτοκρατορία δεν είχε καμιά συνείδηση ότι καταγόταν από τους αρχαίους Έλληνες. Μέχρι και το 10ο μ.χ. αιώνα αποκαλούσαν τους εαυτούς τους ρωμαίους και το κράτος ρωμαϊκή βασιλεία που δεν ήταν παρά η συνέχεια της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας στην ανατολή. Ακόμη και η ονομασία βυζαντινή αυτοκρατορία είναι μεταγενέστερη. Όταν λοιπόν αναφερόμαστε στα βυζαντινά χρόνια μπορούμε να μιλάμε για χριστιανική αυτοκρατορία αλλά σε καμιά περίπτωση για ελληνική. Οι μύθοι που θέλουν τους υπηκόους της βυζαντινής αυτοκρατο-

ρίας να έχουν αποπαστεί τον ελληνικό πολιτισμό και να έχουν ομογενοποιηθεί γύρω απ' αυτόν και γύρω από τη γλώσσα, μόνο στη σφαίρα της νοσηρότερης φαντασίας μπορούν να ανήκουν.

Μέχρι και τουλάχιστον το 14ο μ.χ. αιώνα φαίνεται πως ακόμα κι οι κάτοικοι του ελλαδικού χώρου δε έδειχναν κανένα ενδιαφέρον για τη παλαιά ελληνική ιστορία. Εξάλλου και η σύνθεση του εκεί πληθυσμού μετά τις αλληπαλλήλες επιδρομές, τις σταυροφορίες, τους αποικισμούς και τις μετακινήσεις πληθυσμών μόνο σαν αμιγώς ελληνική δε μπορεί να χαρακτηριστεί. Πρόκειται για ένα συνούθλυμα λαών που περιλαμβάνει παλαιοελλαδίτες (ρωμιούς), σλάβους, βούλγαρους, αρβανίτες, βλάχους, άραβες(στη Ρόδο και στη Κρήτη), εβραίους κ.ά.

ΠΕΡΙ ΕΘΝΟΥΣ

Οι πρώτες νύξεις για συγκρότηση του ελληνικού έθνους γίνονται στα τέλη του 14ου μ.χ. αιώνα οπότε και οι πολιτικοοικονομικές συνθήκες αρχίζουν κατά τόπους να αλλάζουν. Η έννοια του έθνους αποτελεί ένα κατασκευασμένο ιδεολόγημα που εξυπηρετεί συγκεκριμένες οικονομολογικές ανάγκες. Η εμφάνιση της τάξης των εμποροβιοτεχνών -που αργότερα θα χαρακτηριστεί ως αυτική- και του εμπορικού κεφαλαίου απαιτεί για την ανάπτυξη της μία εξωγενή ομογενοποίηση, όπως αυτή του έθνους, με βάση την οποία μπορούν να κτισθούν σχηματισμοί (κράτη) που επιτρέπουν την επέκταση των εμπορικών συναλλαγών, τη δημιουργία μεγάλων εσωτερικών αγορών, τη θέσπιση ενιαίας νομοθεσίας και τη διάλυση της κοινοπολιτικής αποκεντρωτικής οικονομίας.

Η κατάκτηση του ελλαδικού χώρου από τους Οθωμανούς, αρκετά πριν το 1453 μ.χ., ανέκοψε την όποια πορεία ανάπτυξης της μεσαιάς τάξης κι η προπαγάνδη του ελληνικού εθνισμού παγώνει, για να αναζωπυρωθεί μετά την επικράτηση της Γαλλικής επανάστασης. Σκόπιμα η καθεστηρική ιστοριογραφία θα αποδώσει την έξαρση των απελευθερωτικών αγώνων των καταπιεσμένων κατά την προεπαναστατική περίοδο, στην εκπορευόμενη από τους αυτούς, κυρίως των παροικιών, μετάγγιση των ιδεών του ευρωπαϊκού διαφωτισμού στους παντελώς αναλφάβητους φτωχούς ραγιάδες, και την τόνωση ενός ουσιαστικά ανύπαρκτου εθνικού αισθήματος, στην πολυφυλετική, πολυπολιτισμική, πολυιδιωματική και χαλαρά συνδεδεμένη ελλαδική κοινωνία διασπρεβλώνοντας έτσι μια ιστορικά τεμηρωμένη αλήθεια. Το γεγονός δηλαδή ότι η πολιτισμική ομογενοποίηση των ετερογενών ανθρώπινων πληθυσμών του ελλαδικού χώρου, μέσω της επιβολής του ιδεολογήματος του ελλητισμού, θα επιτευχθεί με τη βία και μια μακρόχρονη εθνική εκπαίδευση, μετά τη συγκρότηση του ελληνικού κράτους.

ΤΑ ΠΡΟΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Αρχικά ο Ιερός Νόμος του οθωμανικού κράτους προέβλεπε πως η γη ανήκει στο σουλτάνο κι οι αγρότες καλλιεργητές έχουν κλήρους που παραχωρούνται από το κράτος, χωρίς να καταβάλουν κανένα ενοίκιο προς αυτό. Ανάμεσα στον τυπικό ιδιοκτήτη, το κράτος, και τον ουσιαστικό ιδιοκτήτη, τον καλλιεργητή, δεν υπήρχε

κανένα ενδιαμέσο στρώμα αριστοκρατών, ευγενών και άλλων φεουδαρχών. Οι φόροι καθορίζονταν από τη κεντρική εξουσία στη βάση ενός απλού διανεμητικού συστήματος, κι ο υπεύθυνος για την είσπραξη τους ήταν ο τιμαριώτης σπαχής που ασκούσε και τη διοικητική εξουσία στη περιοχή. Έτσι οι φόροι δεν είχαν προσωπικό χαρακτήρα σε κανένα επίπεδο και οι κάτοικοι των περιοχών, των νομών, των επαρχιών και των χωριών ήταν συλλογικά υπεύθυνοι. Από ένα καιρό και μετά επικράτησε το σύστημα ενοικίασης των φόρων κατά το οποίο ο τοπικός άρχοντας (προύχοντας) κατέβαλε εκ των προτέρων στη κεντρική διοίκηση το ποσό και εξασφάλιζε το δικαίωμα είσπραξης των φόρων από την αντίστοιχη περιοχή. Η ενοικίαση, κατανομή και είσπραξη των φόρων υπήρξε η βασιική και πλέον προσοδοφόρα αρμοδιότητα των προυχόντων, ενώ με το καιρό τους παραχωρήθηκαν και διοικητικές, δικαστικές και αυθυνομικές αρμοδιότητες από τους οθωμανούς, στους οποίους δεν ήταν αναγκαίοι να λογοδοτούν για τον τρόπο άσκησης τους παρά μόνο για τα αποτελέσματά τους. Οι προύχοντες ή κοτζαμπάσηδες είχαν την καταγωγή τους από τους χριστιανούς σπαχήδες των πρώτων αιώνων της οθωμανικής αυτοκρατορίας και αποτέλεσαν την αγροτική αριστοκρατία της προεπαναστατικής εποχής στον ελλαδικό χώρο. Η αφαίμαξη, η καταπίεση κι η εκμετάλλευση των λαϊκών μαζών από τους κοτζαμπάσηδες ήταν τέτοια που σε πολλές περιπτώσεις ολόκληρες κοινότητες ξεσηλώθηκαν και πήραν στο κυνήγι τους φοροεισπράκτορες και την ένοπλη συνοδεία τους. Στην αβάσταχτη φορολογία του τουρκικού κράτους με τον κεφαλικό, τη δεκάτη και τους διάφορους άλλους έκτακτους φόρους ερχόταν να προστεθεί κι ο φόρος που κάθε χριστιανός ραγιάς έπρεπε να καταβάλει στην εκκλησία, ο επονομαζόμενος ρόγα ή ζήτεια που άγγιζε το 1/3 του ετήσιου εισοδήματος κάθε χριστιανικής οικογένειας. Η αδυναμία των φτωχών χωρικών να πληρώσουν τους φόρους, τα θέληματα και να αποπληρώσουν τους τοκογλύφους -μεγάλη μάστιγα της εποχής εκείνης- οδήγησε σε συγκέντρωση της γαιοκτησίας στα χέρια λίγων με αποτέλεσμα το μεγαλύτερο μέρος του αγροτικού πληθυσμού να είναι σχεδόν σκλαβωμένο στους φεουδάρχες (Έλληνες και τούρκους), τα μοναστήρια και τον ανώτερο κλήρο. Η εκκλησία κατείχε από το καιρό του βυζαντινού τεράστιες εκτάσεις, και παρά το πέρασμα μέρους αυτών στο οθωμανικό «δημόσιο», στο τέλος του 18ου αιώνα αυτές κάλυπταν το ¼ του ελλαδικού χώρου. Από νωρίς η σουλτανική εξουσία αναγνώρισε πόσο αναγκαία χρήσιμα της ήταν για τη παγίωση της κυριαρχίας της, τόσο ο χειριστικός και κατασταλτικός ρόλος της εκκλησίας, όσο και ο γραφειοκρατικός της μηχανισμός, και η παραχώρηση των περιήρημων προνομίων δεν ήταν παρά το αντάλλαγμα για την παροχή των άνοθεν υπηρεσιών της προς το σουλτάνο. Έτσι η εκκλησία έδρασε σε συνεργασία με τον κατακτητή για να εκμεταλλεύεται πολιτικά και οικονομικά τους υποτελείς της. Γενικά δεν ήταν ο τούρκος αγάς αυτός που ερχόταν σε άμεση επαφή με τον αγρότη, όσο ο χριστιανός προύχοντας ο δεσπότης, που με το να είναι υποχείριος της τούρκικης εξουσίας, έγγυον με χίλιους τρόπους το ραγιά δουλευτή.

Καθ' όλη τη διάρκεια της οθωμανοκρατίας σημειώθηκαν στη νότια βαλκανική πολλές

κοινωνικές εξεγέρσεις, κυρίως από τους αγροτοκτηνοτροφικούς πληθυσμούς, οι οποίες φυσικά δεν εξέλειψαν και μετά το ξεσηκωμό του '21. Η επιδείνωση των όρων διαβίωσης και η άγρια καταστολή των εξεγέρσεων αυτών (όπως αυτή στη Θεσσαλία στα 1600-1601μ.χ), θα οδηγήσουν μεγάλα τμήματα του πληθυσμού στην εγκατάλειψη του πεδινού χώρου και στον εποικισμό των βουνών και των νησιών. Στον σχετικά ελεύθερο ορεινό και νησιωτικό χώρο θα συντελεστεί η διαδικασία σύγκλισης των ετερογενών ανθρωπίνων ομάδων (ρωμοί, αρβανίτες, βλάχοι, σλάβοι κ.ά.*2) του ελλαδικού χώρου και θα συνεχιστεί η αντικαθεστωτική δραστηριότητα. Οι ορεινές αυτές κοινότητες θα αποτελέσουν και την αιχμή του δόρατος στην εξέγερση του 1821, σε αντίθεση με τη πενιχρή συμμετοχή των δουλοπάροικων πια αγροτών (π.χ. της Θεσσαλίας) και των αυτικών πληθυσμών.

ΟΙ ΑΡΜΑΤΟΛΟΙ

Στη πραγματικότητα οι αρματολοί ήταν οργάνικο μέρος της κατασταλτικής μηχανής του οθωμανικού κράτους, όντας μισθοφόροι που λειτουργούσαν σαν εκτελεστικό όργανο του πασά και του χριστιανού κοτζαμπάση. Οι αρματολίτικες ομάδες ήταν έντονα ιεραρχημένες και ανάλογα με τη θέση του καθένα στην ιεραρχία καθοριζόνταν κι οι αμοιβές τους. Στις περιοχές που είχαν υπό την εξουσία τους είχαν σχηματιστεί δυνατές στρατιωτικές αριστοκρατίες, που εξουσίαζαν τους χωρικούς με βάρβαρο τρόπο. Η μόνη σχέση που είχαν με τους κλέφτες ήταν όταν σκόπιμα μεταπηδούσαν από το ένα στρατόπεδο στο άλλο (από αρματολοί κλέφτες κι από εκμεταλλευτές των ανθρώπων σε σωτήρες τους) στο κυνήγι της εξουσίας και του πλούτου.

Όντας παραγωνισμένοι στις παραμονές της επανάστασης, θα υιοθετήσουν επιφανειακά τη γεννημένη στις παροικίες του εξωτερικού εθνική ιδεολογία και θα εμφανιστούν σαν «ελευθερωτές» μετά την έκρηξη της, για να πρωταγωνιστήσουν μαζί με τις υπόλοιπες ηγετικές ομάδες στο πολυτρόπο και αιματηρό ενδοεξουσιαστικό παιχνίδι, που θα παιχτεί στις πλάτες των εξεγερμένων ραγιάδων και θα οδηγήσει τελικά στη συγκρότηση του εθνικού κράτους.

*1. Να σημειώσουμε εδώ πως το τελευταίο «ελληνικό» κράτος καταλύθηκε το 338 π.χ. στη μάχη της Χαϊρώνειας από έναν βάρβαρο, τον Αλέξανδρο τον Μακεδόνα, τον οποίο οι νεοέλληνες βάπτισαν Μέγα και Έλληνα ενώ οι τότε Έλληνες τον θεωρούσαν Μέγα Βάρβαρο.

*2. Επίσης να σημειώσουμε την συνεισφορά των Αρβανιτών στην «εθνική επανάσταση του '21» όπως αντικατοπτρίζεται από την πρόταση του Έθρου του Μοριά (και μέγα σφαγιά της Τρίπολης) Γ. Κολοκοτρώνη, ο οποίος πρότεινε το νέο ανεξάρτητο ελληνικό κράτος να είναι διθρησκο και δίγλωσσο. Κι αυτό γιατί πολλοί από τους Αρβανίτες είχαν ασπαστεί το μωμεθανισμό (οι λεγόμενοι «τουρκαλβανοί» από τα ξεφτέρια της ελληνικής ιστοριογραφίας), όπως ακριβώς είχαν κάνει και πάμπολλοι Έλληνες, οι οποίοι βέβαια αφού έπαψαν να είναι χριστιανοί ορθόδοξοι βαπτίστηκαν τούρκοι και ανταλλάχθηκαν το '22 με μία από τις πιο ντροπιαστικές συμβάσεις για το ανθρώπινο γένος και τις καταραμένες του συνοριακές φυλακές που ονόμασε κράτη, τις ανταλλαγές πληθυσμών.



ΟΤΑΝ Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΧΑΝΕΙ ΕΛΑΦΟΣ...

κουβαλάμε ένα νέο κόσμο στις καρδιές μας

Πριν ένα χρόνο τέτοια εποχή άνοιξαν στην Θεσσαλονίκη δύο νέες καταλήψεις-αντιεξουσιαστικά αυτοδιαχειριζόμενα στέκια. Η Terra Incognita και η Φάμπρικα ΥΦΑΝΕΤ. Οι καταλήψεις στην Θεσσαλονίκη αλλά και στον υπόλοιπο ελλαδικό χώρο δεν είναι κάτι καινούριο, αντιθέτως εδώ και 20 χρόνια πολλά τέτοια εγχειρήματα

αυτός ο κόσμος κάθε μέρα μεγαλώνει

έχουν πραγματοποιηθεί από αναρχικούς και αντιεξουσιαστές και αποτέλεσαν πόλους έλξης ανθρώπων, πρωτοβουλιών και χώρους πολιτικής ζύμωσης και κοινωνικής παρέμβασης. Τα τελευταία χρόνια, ειδικά από το 2003 και έπειτα παρατηρείται μια κινητικότητα στην δημιουργία τέτοιων χώρων σε πολλές πόλεις.

ένας χρόνος κατάληψη ΦΑΜΠΡΙΚΑ - ΥΦΑΝΕΤ

Τι χρειάζεται κανείς για να ανοίξει μια νέα κατάληψη; Τίποτα ιδιαίτερο. Λίγη τρέλα, πολύ φαντασία, σίγουρα συνείδηση της πραγματικότητας αλλά και δύο βασικά πράγματα: έναν άδειο χώρο - συνήθως παρατημένο κτίριο - και έναν κόφτη... Τα όσα έπονται καλώς ή κακώς δεν είναι αυτονόητα. Ποιοι όμως λόγοι μας οδηγούν στο να καταλαμβάνουμε σημεία της πόλης και να τα επανοικειοποιούμε με τους δικούς μας όρους; Πάμπολλοι θα πει κανείς. Μέσα στον οχετό των διεργημένων κοινωνικών σχέσεων το βασικό κατ' αρχήν είναι να μπορούμε να ανασταίνουμε. Όμως δεν είναι μόνο αυτό. Αυτόν τον κόσμο που μας περιβάλλει και που συνεχώς βιώνουμε την αθλιότητά του, ως κομμάτι του, αν θέλουμε να τον καταστρέψουμε θα πρέπει να μπορούμε να προτείνουμε κάτι άλλο. Και όχι κάτι άλλο για το «μετά» - μετά από τι; - εξάλλου ποτέ δεν πιστέψαμε στον παραδεισο, αλλά κάτι άλλο για το τώρα, κάτι απτό τόσο για εμάς που αποτελούμε κομμάτι του αγώνα ενάντια στην εξουσία αλλά όσο και για την υπόλοιπη κοινωνία. Αυτό είναι το μεγαλύτερο στοίχημα. Πως δηλαδή τα προτάγματά μας για την κοινωνική και ατομική απελευθέρωση θα μπορούσαν να συλλογικοποιηθούν μέσα από καταπάσεις ζωής και όχι από ευχολόγια και ματιφέ-στα.

Η απελευθέρωση ενός κομματιού γης μας παρέχει την δυνατότητα να ορίσουμε το παιχνίδι εξαρχής με δικούς μας όρους - όσο βέβαια δεν περιορίζουμε από μόνοι μας τα όρια της φαντασίας μας. Αν ο χρόνος στην εργασία, στις καθημερινές υποχρεώσεις, ο χρόνος της συμβατικής ζωής, είναι αντικειμενικά πιεστικός και ανυπόφορος, ο χρόνος - ή καλύτερα οι χρόνοι - στην κατάληψη έχουν την δυνατότητα να ελιούνται, να διαστέλλονται και να συστέλλονται ανάλογα με τις ολόδικές μας επιθυμίες. Αυτός λοιπόν είναι ένας ακόμη στόχος. Η ανάπτυξη της υποκειμενικότητας του καθενός και της καθεμιάς μας, η απελευθέρωση δυναμικών και δημιουργικότητας. Και το τονίζουμε ξανά, όχι μόνο για την πάρτη μας, όχι μόνο για να περνάμε καλά, όχι μόνο για να έχουμε να λέμε, αλλά κυρίως γιατί δεν μπορούμε να κάνουμε διαφορετικά και πρωτίστως γιατί η οποιαδήποτε επιθετική μας κίνηση στο Υπάρχον θα ήταν ανούσια χωρίς την δομή συλλογικοποίησης των ατομικών μας επιθυμιών. Έτσι όταν μιλάμε για δημιουργία δομών αντιεξουσίας - μιλάμε για δομές σχέσεων, επιθυμιών, καταστάσεων έξω από τον κατεστημένο χωροχρόνο, μιλάμε για αντιπαραδείγματα ζωής έξω από το θέαμα και τις διαμεσολαβήσεις. Μιλάμε τελικά για την δύναμη που μπορούμε να αποκτήσουμε όταν αυτά που λέμε μπορούμε σε ένα βαθμό να τα ζούμε. Και αυτή η δύναμη δημιουργεί καλύτερες προϋποθέσεις για την διεξαγωγή του πολέμου με το «έξω» - χωρίς να αφηρούμε πιθανούς κινδύνους αφομοίωσης και αυτεγκλωβισμού. Για να μη λέμε όμως μεγάλες κουβέντες - ακόμα δεν είμαστε τίποτα αλλά δεν παύουμε να θέλουμε να γίνουμε τα πάντα.

Η Φάμπρικα ΥΦΑΝΕΤ ξεκίνησε ως πρωτοβουλία ανθρώπων που ήρθαν πιο κοντά μέσα από την κοινή τους δράση στις αντιπολεμικές κινητοποιήσεις αλλά και τις διαδηλώσεις ενάντια στην σύνοδο της Ε.Ε. το 2003, τις κινήσεις αλληλεγγύης στους 7 συλληφθέντες και όχι μόνο. Βασική ανάγκη αποτέλεσε η δημιουργία ενός χώρου όπου θα αποτελούσε ένα σημείο αναφοράς τόσο για τις αντιλήψεις που προτάσσουμε όσο και για να αναπτύξουμε στενότερες σχέσεις μέσα από συλλογικές διαδικασίες που δεν αφορούν μόνο πολιτικές θέσεις αλλά και μια επιδιωκόμενη καθημερινότητα που αντιτίθεται στην κυρίαρχη. Αρχικός κόσμος είχε ήδη συμμετάσχει σε αυτοδιαχειριζόμενα εγχειρήματα (π.χ. κατάληψη Μαύρη Γάτα, Μηχανή, αντιεραρχικό στέκι στην ιατρική) ή σε πολιτικές ομάδες, οπότε σκοπός ήταν η δημιουργική σύνθεση μέσω της οποίας θα μπορούσαμε να έχουμε μια ευρύτερη κοινωνική απεύθυνση. Ως τόπος επιλέχθηκε το εγκαταλειμμένο εργοστάσιο της ΥΦΑΝΕΤ στην κάτω Τούμπα, κτίριο που ανήκει στην εθνική τράπεζα και που σύμφωνα με δημοσιεύματα προορίζεται να στεγάσει το μουσείο σύγχρονης τέχνης. Ο χώρος του εργοστασίου χρειάστηκε πολλές εργασίες και κόπο για να μπορέσει να χρησιμοποιηθεί.

...Η κατάληψη ως πράξη είναι μόνο μία στιγμή απελευθέρωσης, ένα ακόμα εργαλείο στο οπλοστάσιο της ανατροπής. Μέσα όμως στα πλαίσια της αυτοοργάνωσης και στραμμένη ενάντια σε κάθε εξουσία και ιεραρχία μπορεί να αποτελέσει μια ρωγμή στο οικοδόμημα της αλλοτριωμένης καθημερινότητας του καπιταλιστικού κόσμου.

Ο σκοπός λοιπόν της κατάληψης στο παλιό εργοστάσιο της ΥΦΑΝΕΤ είναι διπλός: Να προσοχήσει την άρνηση του γερασμένου κόσμου οργανώνοντας της επιθετική εναντίωση σε αυτόν και να προτάξει δημιουργικές απαντήσεις για την οργάνωση της καθημερινότητας, τη διαχείριση του χρόνου, την προώθηση της επαφής και της επικοινωνίας. Θέλουμε να γίνει χώρος συνέντευξης και αφηρησίας για την συλλογικοποίηση της αγωνίας και της χαράς. Να γίνει χώρος δημιουργικότητας και προώθησης της ατομικής και συλλογικής έκφρασης με κάθε διαθέσιμο μέσο. Να είναι χώρος ανοιχτός και κοινωνικός, που επιθυμεί την αλληλεπίδραση και τον εμπλουτισμό με ιδέες και ανθρώπους. Χώρος που επιθυμεί να διαχύσει τις όποιες κατακτήσεις του και να ανοίξει μια κοινωνική προοπτική για αυτές...

απόσπασμα από την προκήρυξη που μοιράζονταν κατά την είσοδο των καταλήψεων στο εργοστάσιο της ΥΦΑΝΕΤ τον Μάρτιο του 2004

Αυτή την στιγμή στην Φάμπρικα ΥΦΑΝΕΤ λειτουργεί καφενείο κάθε Τετάρτη και Παρασκευή βράδυ, ενώ κάθε Κυριακή υπάρχει ανοιχτή λαϊκή κουζίνα και χαριστικό παζάρι το μεσημέρι. Καθημερινά η κατάληψη είναι ανοιχτή από ώρες ενώ συχνά λαμβάνουν χώρο διάφορες εκδηλώσεις και προβολές ταινιών. Η συνέντευξη της κατάληψης είναι ανοιχτή και πραγματοποιείται μια φορά την εβδομάδα. Η δράση της συνέντευξης δεν περιορίζεται μόνο «εντός των τειχών» καθώς έχει καλέσει πορεία ενάντια στον πατριωτισμό, έχει συμμετάσχει σε άλλες δημόσιες δράσεις και έχει ασχοληθεί κατά καιρούς ή ασχολείται ακόμα με ζητήματα όπως οι δημόσιοι χώροι, η πόλη-φυλακή, οι πατριωτικές και εθνικιστικές εξάρσεις στην ελληνική κοινωνία.

ένας χρόνος κατάληψη Terra Incognita

Στις 28 Φλεβάρη 2004, κατελήφθη το κτίριο στη γωνία Ολύμπου με Τ. Παπαγεωργίου, το οποίο ήταν για χρόνια παρατημένο. Αυτή η κίνηση δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί ως αρχή, αλλά ως συνέχεια. Πρόκειται για τους ανθρώπους που συναντήθηκαν τόσο στο στέκι του Πολυτεχνείου όσο και στο δρόμο (αντιπολεμικά), απαρτίζοντας ένα μεγάλο κομμάτι της Αντιεξουσιαστικής συνέντευξης αλληλεγγύης. Μια συνέντευξη που δημιουργήθηκε αμέσως μετά τη σύνοδο του Ιούνη με σκοπό την άμεση απελευθέρωση των 7 συλληφθέντων και όχι μόνο. Κοινή συνισταμένη αυτών των ανθρώπων ήταν η διάθεση για πολιτική παρουσία σε κεντρικά γεγονότα, όπως διαμορφώθηκε αργότερα και με τη δολοφονία του Η.Μαραγκάκη.

Σ' αυτό το κλίμα πάρθηκε η απόφαση για μια κατάληψη στο κέντρο της πόλης, που θα λειτουργούσε ως σημείο αναφοράς και συνάντησης, με σκοπό τη δράση προς τα έξω. Από τις πρώτες μέρες λειτουργίας, το ενδιαφέρον του κόσμου στράφηκε και προς έναν πειραματισμό σε σχέση με την κοινή καθημερινότητα, οργανώνοντας δραστηριότητες αυτομόρφωσης σε διάφορα επίπεδα (μαθήματα φωτογραφίας, γλωσσών, εικαστικών, πολεμικών τεχνών ...), αλλά και δραστηριότητες που είχαν να κάνουν με τη συνύπαρξη και τη βαθύτερη γνωριμία αυτών που περιστοιχίζαν την κατάληψη. Ταυτόχρονα συνεχίστηκε, από συγκεκριμένες πλέον ομάδες εργασίας, η ενασχόληση με κεντρικά πολιτικά ζητήματα, όπως οι ολυμπιακοί αγώνες, το μεταναστευτικό κ.ά. Η συνέντευξη της terra συμμετείχε σε δράσεις που οργανώθηκαν σε άλλες πόλεις (Λάρισα, Βόλος, Ξάνθη, Καβάλα). Από τις σημαντικές στιγμές των τελευταίων ημερών ήταν η προκλητική εμφάνιση χρυσαυγίτων έξω από το κτίριο και κυρίως η απάντησή που δόθηκε από τον ευρύτερο χώρο της Θεσσαλονίκης με την ισοπέδωση των γραφείων τους.

Ένα χρόνο μετά συνεχίζουμε να ιχνηλατούμε νέα πεδία άρνησης του υπάρχοντος, έχοντας σαν εφόδιο την κριτική αποτίμηση των κοινών βιωμάτων και δράσεων μας. Σε μια απόπειρα να συνδυαστεί μια ανοιχτή πολιτική συνέντευξη μιας κατάληψης με τις συνθήκες καθημερινής συνύπαρξης και τριβής, συχνά συναντώνται και δυσκολίες, αφού μια συνταγή γι' αυτό δεν υπάρχει. Αυτό που υπάρχει όμως είναι η επιθυμία μας να εμβαθύνουμε μέσα απ' τη διαδικασία αυτή σε διαδρομές δαιδαλώδεις, συχνά αντιφατικές κι άλλες φορές αδιέξοδες. Αναζητώντας την αγνωστή γη, όπου η ατομική πρωτοβουλία και η συλλογική δράση συναντώνται ενάντια στη σύνεση του συμβιβασμού και την πρόφαση της αδυναμίας. Γιατί παίρνουμε τις επιθυμίες μας για πραγματικότητα Γιατί θέλουμε τον ήχο της καταιγίδας

Τη Δευτέρα 28 Φλεβάρη ξεκινά εβδομάδα εκδηλώσεων απολογισμού και συνάντησης με αφορμή τον ένα χρόνο λειτουργίας της κατάληψης.

ένας χρόνος terra

7

28 Φλεβάρη - 3 Μάρτι: Προβολές στο χώρο της κατάληψης

Δευτέρα 28 Φλεβάρη 21:00 Σιωπηλός θάνατος στο λευκό κελάρι... 22:00 Η Χαμένη Τιμή της Καταρίνα Μπλουμ	Τρίτη 1 Μάρτι 21:00 30 χρόνια πίσω οι κοινωνικοί αγώνες τα πρώτα χρόνια της "μεταπολίτευσης" 22:00 Πολυτεχνείο 1974-2003 30 χρόνια στο δρόμο	Τετάρτη 2 Μάρτι 20:00 Κατελήψεις στην Ισπανία 21:00 14 χρόνια Villa Amalias 22:00 Vivir La Utopia η κοινωνική επανάσταση στην Ισπανία	Πέμπτη 3 Μάρτι 21:00 Weather Underground η άλλη αμερική... 22:00 Ormai e fatta η ζωή και η δράση του παλιού αναρχικού Horst Fantazzini
---	--	--	--

Παρασκευή 4 Μάρτι

- 7.00 μμ, στην κατάληψη "Ένας χρόνος Terra" Ανοιχτή συνέντευξη απολογισμού και (αυτο)κριτικής
- 10.00 μμ, στην κατάληψη Videowart (dj+vj)

Σάββατο 5 Μάρτι

- 7.00 μμ, στο πολυτεχνείο Βιντεοπροβολή από την ομάδα μεταναστών και προσφύγων Ακολουθεί συζήτηση με θέμα: "Πολιτικοί πρόσφυγες, μετανάστες, Ευρώπη-Φρούριο και οι συνθήκες στον ελλαδικό χώρο"
- 10.00 μμ, στο πολυτεχνείο Συνουλία: 925, Monkeys again, Παραβάτες, Ψυχόδρομα κ.ά...

Κυριακή 6 Μάρτι

- 2.30 μμ, στην κατάληψη Ρεμπέτικο γλέντι στο δρόμο

ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ,
 ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΥ
 και
 ΣΥΝΑΝΤΗΣΗΣ

κατάληψη Terra Incognita • Ολύμπου 67 & Τ. Παπαγεωργίου



ΨΗΦΙΑΚΑ ΣΩΜΑΤΑ: ΨΗΦΙΑΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ

πληροφοριακό σώμα/ κράτος ασφάλειας/ψηφιακή ιδιοκτησία

Μια συνέντευξη με τους Critical Art Ensemble στο περιοδικό Greenpepper

GP: Οι επιθέσεις της 11ης Σεπτεμβρη στη Νέα Υόρκη και ο παρεπόμενος πόλεμος ενάντια στην τρομοκρατία χρησιμοποιούνται διαρκώς και επιτυχώς ώστε να επεκτείνουν με ένα δραματικό τρόπο την δύναμη της επιτήρησης της πληροφορίας και του ψηφιακού ελέγχου. Με ποιούς τρόπους πιστεύει η συλλογή της Critical Art Ensemble ότι ο «πόλεμος ενάντια στην τρομοκρατία» έχει μετασηματίσει το πεδίο της κρατικής εξουσίας και του ψηφιακού ελέγχου;

CAE: Η κρατική πολιτική που είναι απόλυτα διαφανής στην κοινωνική σφαίρα φυσικά παραμένει ανεπηρέαστη.

Σήμερα το κράτος μπορεί να πεί,

«εάν μας επιτρεπόταν να βάλουμε σε πλήρη εφαρμογή την πολιτική μας, η κταστροφή της 11ης Σεπτεμβρη θα μπορούσε να μην είχε συμβεί ποτέ». Έτσι ενώ τα βασικά έχουν παραμείνει τα ίδια, τα επιμέρους στοιχεία της επιτήρησης έχουν ενταθεί και νομιμοποιηθεί.

GP: Εάν ο πόλεμος ενάντια στην τρομοκρατία είναι ένας διαρκής πόλεμος χωρίς τέλος, τι πιθανότητες βλέπουν οι CAE για μια αντιστασιακή πολιτική δράση εναντίον αυτών των καθεστώτων επιτήρησης;

CAE: Σε γενικές γραμμές είμαστε αισιόδοξοι αυτή τη στιγμή [παρ'όλη τη φρικτή αιματοχυσία μετά την 11η Σεπτεμβρη] αλλά ειδικά σχετικά με την επιτήρηση είμαστε απαισιόδοξοι. Η επιτήρηση είναι ένα ολισθηρό ζήτημα. Για να είναι η άμεση δράση δυνατή πρέπει να συγκεκριμενοποιηθεί. Όταν αυτό συμβαίνει τότε το ζήτημα δεν φαίνεται και τόσο επείγον. Πρόκειται να ανησυχήσετε για κάποιον που προσέχει ποια βιβλία παίρνουμε από τη βιβλιοθήκη, ή την κρίση του aids, την ειρήνη στη μέση ανατολή, την μεταναστευτική πολιτική – των ζητημάτων που υπάρχει μια άμεση σύνδεση ανάμεσα σε μια επείγουσα κατάσταση και σάκκων για σώματα;

Η επιτήρηση είναι ένα αρκετά παθητικό ζήτημα και αυτό την κάνει να φαίνεται και σχετικά σαν ένα ανώδυνο θέμα. Εντούτοις όταν βάζουμε προτεραιότητες δράσης, μια παλιά παροιμία από τον αμερικάνικο στρατό έρχεται στο μυαλό: «εάν δεν μπορώ να δώ, είμαι είδη νεκρός.»

GP: Ένα μεγάλο μέρος της ευρύτερης δημόσιας συζήτησης επικεντρώνεται σχετικά με τα ζητήματα των κέντρων επιτήρησης και τους τρόπους με τους οποίους τα δικαιώματα ιδιωτικότητας και οι πολιτικές ελευθερίες αδικαιολόγητα καταπατούνται από το κράτος και τις εταιρείες. Πιστεύετε ότι η επίκληση της ιδιωτικότητας και των πολιτικών ελευθεριών είναι σε θέση να ασκήσουν μια αποτελεσματική κριτική και να αντισταθούν στις σύγχρονες τεχνικές ελέγχου;

CAE: Λαμβάνοντας υπόψη την αποτυχία της άμεσης δράσης υπό μια έννοια συνέπειας και αποτελεσματικότητας, είναι η καλύτερη επιλογή που έχουμε. Μπορεί να αποτρέψει την επέ-

κταση του κράτους ασφάλειας; Όχι, αλλά και ούτε πριν από την 11η Σεπτεμβρη μπορούσε. Αλλά ας μην τα θέλουμε όλα δικά μας. Αποτελεί μια αποτελεσματική κοινωνική τριβή.

GP: Σε προηγούμενα κείμενα, για παράδειγμα η «ηλεκτρονική διαταραχή» η cae εισήγαγε την ιδέα του ψηφιακού ή ηλεκτρονικού σώματος ως ένα μέσο για την κατανόηση της επιτήρησης. Μπορείτε να μας εξηγήσει την εννοείτε με αυτό το σκεπτικό;

CAE:

Το ψηφιακό σώμα είναι το σύνολο των δικτυωμένων αρχείων που αφορούν ένα άτομο. Για τη cae η σημασία αυτής της έννοιας σε μια εποχή προηγμένων πληροφοριακών και επικοινωνιακών τεχνολογιών σηματοδοτεί την ανάδυση και κυριαρχία του εικονικού σώματος πάνω στη σάρκα. Το εικονικό σώμα προιμοδοτήθηκε με τα προνόμια του αληθινού και η σάρκα αποτέλεσε απλώς μια φτωχή προσομοίωση.

GP: Δεδομένου ότι έχει συντελεστεί μια μαζική επέκταση του π λ η -

στα πλαίσια του ΟΗΕ) δείχνουν ότι το κυβερνοέγκλημα και η κυβερνοτρομοκρατία είναι πιθανό να είναι μια από τις λίγες περιοχές όπου οι διεθνείς συμφωνίες είναι προβλέψιμη. Το σχέδιο «συνθήκη για το κυβερνοέγκλημα» που τέθηκε για συζήτηση στη σύνοδο συνδέει την κυβερνοτρομοκρατία [με το να προτείνει εκτεταμένες διαδικασίες παρεμπόδισης της επικοινωνίας] με την προστασία των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας [με το να προτείνει ποινικές κυρώσεις για την ηλεκτρονική παράβαση πνευματικών δικαιωμάτων].

GP: Με ποιους τρόπους η cae βλέπει τους τομείς της επιτήρησης, του πληροφοριακού ελέγχου και της πνευματικής ιδιοκτησίας να αλληλεπιδρούν στις καπιταλιστικές κοινωνίες; Πόσο σημαντική θεωρείται αυτή η σύγκλιση για τη διατήρηση της κοινωνικής και πολιτικής τάξης;

CAE: Πότε το ζήτημα της ιδιοκτησίας και της περιουσίας δεν ήταν κομβικό για το κεφάλαιο; Μέσω αυτής της διεργασίας κατασκευάζονται διαχωρισμοί και η εξουσία μεταμφιέζεται σε νομιμη αρχή.

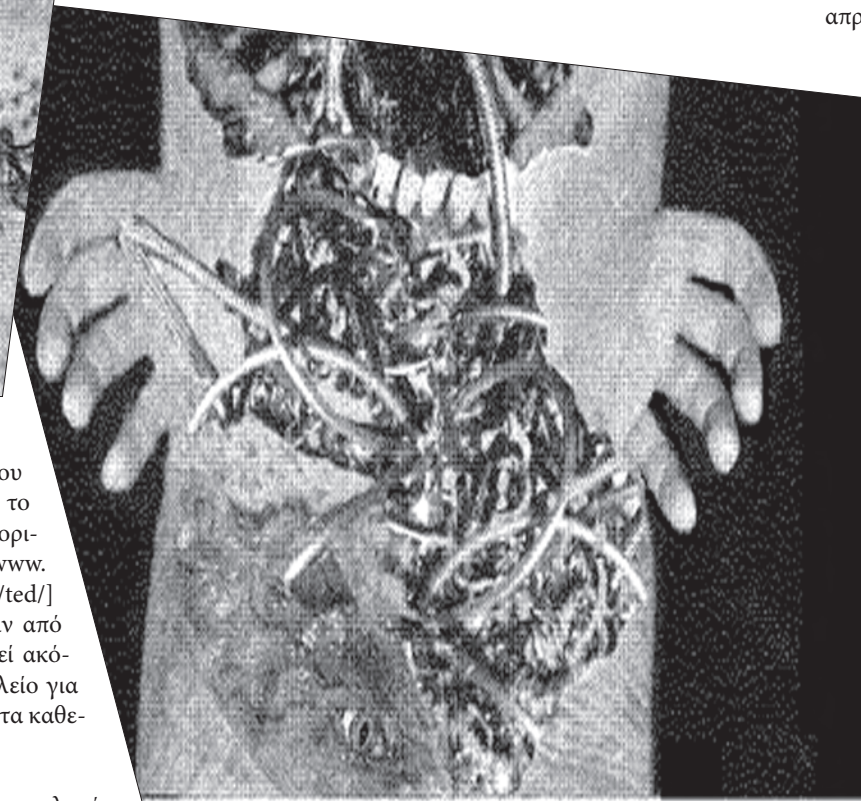
Αυτή την περίοδο το κεφάλαιο βρίσκεται σε μια παράξενη θέση όσον αφορά την έννοια της ιδιοκτησίας. Τα εικονικά και βιομηχανικά μοντέλα ιδιοκτησίας βρίσκονται σε σύγκρουση. Ένα αριθμός διαφορετικών συμφερόντων διακυβεύονται. Αυτοί που θέλουν να συνεχίσουν με το πρότυπο του διαφωτισμού, αυτοί που πιστεύουν ότι η ιδέα της ιδιοκτησίας πρέπει να τροποποιηθεί για να ταιριάζει στο εικονικό περιβάλλον και αυτοί που είναι ολοκληρωτικά δοσμένοι στην εικονοκότητα.

Αυτή η τελευταία ομάδα χαρακτηρίζεται από την απροθυμία της να ελέγξει την δυνατότητα

αναπαραγωγής, πιστεύοντας ότι το κέρδος παράγεται μέσω της ταχύτητας ανταλλαγής πληροφοριών και την εξέταση των πληροφοριών. Και τα δύο αυτά υβρίδια είναι πολύ συγκεχυμένα καθώς αγνοούν το πως θα προστατέψουν την εικονική και πραγματική ιδιοκτησία χρησιμοποιώντας κοινό νομικό καθεστώς. Για να περιπλέξουμε τα πράγματα λίγο ακόμη η πειθαρχική μη-

χανή που ενισχύει τον έλεγχο της ιδιοκτησίας διαχέεται σε μια ποικιλία κατευθύνσεων – όπου κανένα μοντέλο δεν είναι κυρίαρχο – και κανείς δεν είναι σίγουρος πως θα διαφυλάξει την ιδιοκτησία ειδικά σε ότι αφορά την ψηφιακή ιδιοκτησία.

Πολλοί άνθρωποι παραπλανούνται από αυτή την σύγκρουση. Μερικοί πιστεύουν ότι πρόκειται για έναν αγώνα μεταξύ των δυνάμεων της ελευθερίας και αυτών του ελέγχου, αλλά αυτή η αντίθεση είναι δευτερεύουσα. Η καρδιά της αντιπαράθεσης, της οποίας γινόμαστε μάρτυρες, είναι μεταξύ διαφορετικών κομματιών και χρονικών ζωνών του ίδιου του κεφαλαίου. Τα καλά νέα αφορούν την πολλαπλότητα που εκφράζεται αναφορικά με την ιδιοκτησία και την πειθαρχία και οι οποίες αποτελούν ένα πεδίο που γεννιούνται αντιπαραθέσεις που δημιουργούν ομάδες αντιστεκόμενων ανθρώπων.



ροφοριακού ελέγχου από την περίοδο που το κείμενο το «πληροφοριακό σώμα» [<http://www.critical-art.net/books/tea/>] δημοσιοποιήθηκε πριν από εννιά χρόνια αποτελεί ακόμη ένα χρήσιμο εργαλείο για παρέμβαση ενάντια στα καθεστώτα επιτήρησης;

CAE: Υπάρχουν δύο επιλογές εδώ, δεδομένου ότι ο έλεγχος των στοιχείων κάποιου δεν αποτελεί πια μια επιλογή που ανήκει στο ίδιο το άτομο. Μια επιλογή είναι να κρυφτείς από το σύστημα, να γίνεις ένα φάντασμα. Αυτή η στάση βοηθάει το άτομο σε ορισμένες περιστάσεις, αλλά δεν ασκεί καμία κοινωνική επίδραση. Η άλλη επιλογή είναι η διάβρωση των δεδομένων, πιο λεπτομερώς η παροχή στοιχείων ηθελμένα ελλειμματικών. Από τη στιγμή που τα δεδομένα χάνουν την εγκυρότητα τους μέσω των αντιφάσεων που εμπεριέχουν, τα «χρήσιμα» στοιχεία και τα «άχρηστα» μετατρέπονται όλα σε σκουπίδια. Η τεχνική μάχη ενάντια στον έλεγχο δεν είναι κυρίως να τον καταστρέψεις, αλλά κατά βάση να τον καταστήσεις άχρηστο.

GP: Οι προπαρασκευαστικές συναντήσεις για το WSIS (σ.τ.μ. The World Summit on the Information Society) μια σύνοδος

Queer Dance Party

tillbetter@hotmail.com

Ένα queer πάρτι έγινε στην Αθήνα το Σάββατο 4 Δεκεμβρίου στο αυτόνομο στέκι στα Ξεζάρχεια. Queer; Τι είν' τούτο; Queer = περίεργος, αλλόκοτη, αφύσικος.



Έτσι περιέγραφαν τους ομοφυλόφιλους, λεσβίες και τρανσεξουαλικούς μέχρι τη δεκαετία του '70. Τη δεκαετία του '90, αγαπημένοι απ' την εμπορική εκμετάλλευση της gay ταυτότητας όλο και περισσότεροι «αλλόκοτοι» άρχισαν να χρησιμοποιούν τον όρο queer. Όταν το queer σημαίνει διαστροφή, εμείς οικειοποιούμαστε την λέξη που χρησιμοποιούν για να μας κατηγορούν, την απενοχοποιούμε και το χρησιμοποιούμε επιθετικά απέναντι σε μία κοινωνία που κατηγοριοποιεί και ιεραρχεί τις ζωές μας. Ξεβρασμένοι/ες

από τον περιοριστικό δυισμό άντρα-γυναίκας και τον μονόδρομο της νόμιμης σεξουαλικής επιλογής έπρεπε να μπορούμε σε νέες κατηγορίες, gay, λεσβία, αμφί, trans, εν δυνάμει το ίδιο περιοριστικές. Queer λοιπόν. Έξω από τις mainstream κατηγορίες και για την κατάρνησή τους.

Ένα πάρτι λοιπόν για όλα αυτά.

Κάναμε ένα πάρτι ως μία πρώτη προσπάθεια να μιλήσουμε για το ζήτημα της σεξουαλικότητας με τρόπο πολιτικό. Ήταν ένα πολιτικό εγχείρημα, στήθηκε πολιτικά και πολιτικά το υπερασπιζόμαστε. Πολιτικό το πάρτι; Θα αναρωτηθεί ένας κακόςτροπος στοχαστής που στις βαθύτερες πολιτικές του αναζητήσεις δυσκολεύεται κανείς να υγράνει τους αστραγάλους του. Και βέβαια πολιτικό. Γιατί όταν η κοινωνία μάς θέλει μαντρωμένους/ες στο κλειστό κύκλωμα των gay bars όπου για να επιβιώσουμε πρέπει να φιλτραριστούμε μέσα από τους νόμους του lifestyle, εμείς δημιουργούμε queer νησίδες για μας. Δεν γουστάρουμε να βλέπουμε άλλο τις επιθυμίες και τις απολαύσεις μας να γίνονται εμπορεύματα που τροφοδοτούν το κέρδος κάποιων. Δεν θέλουμε απλά χώρους πιο «friendly» σε gay ταυτότητες, αλλά χώρους ανοιχτούς στις απεριόριστες δυνατότητες του φύλου και της σεξουαλικότητας. Ή μάλλον, θέλουμε να διαμορφώσουμε εμείς οι ίδιοι αυτούς τους χώρους. Γιατί, πώς να το κάνουμε...οι χώροι που φτιάχνουμε μόνοι μας, μας χωράνε καλύτερα. Και χρειαζόμαστε χώρο. Και χρόνο. Για παιχνίδι. Για δημιουργικές συλλογικές εμπειρίες. Για συμμετοχή. Θέλουμε να δημιουργήσουμε ανοιχτούς χώρους, ζεστούς όπου θα διασταυρώνονται ελεύθερα σώματα όλων των φυλών, φυλών, ηλικιών, ικανοτήτων, μεγεθών και σεξουαλικότητων. Δεν θα ανεχτούμε άλλο ματισμό, σεξισμό, ρατσισμό, ομοφοβία, τρανσοφοβία, ετεροφοβία, υψοφοβία και αραχνοφοβία. Αυτοί όμως δεν είναι οι μόνοι λόγοι που κάνουν αυτό το πάρτι μια πολιτική επιλογή.

Πώς μπορεί κανείς να μιλήσει για τη σεξουαλικότητα, για την ομοφυλοφιλία και τον έρωτα αν δε βάλει το σώμα και την απόλαυση στο κέντρο του λόγου και της δράσης του; Αν όλες οι αισθήσεις, η ακοή, η αφή, η όσφρηση δεν έχουν κάτι να πουν και κάτι να κάνουν; Δώσαμε στη γεύση μπόλικο αλκοόλ, στα μάτια πολλαπλά μηνύματα για δυναμική επεξεργασία, στα αυτιά δυνατή μουσική, και στα σώματα χώρο για να κουνηθούν και να τριφτούν με άλλα σώματα. Η επιθυμία και ο δρόμος για την απόλαυση είναι ο άξονας μέσα από τον οποίο προσπαθούμε να φτιάξουμε έναν κώδικα για να επικοινωνήσουμε και να βρούμε τον εαυτό μας στη διαδικασία ανεύρεσης του άλλου. Όταν το ζήτημα είναι τέτοιο, οι συνειδήσεις δεν κατακτώνται μόνο με λόγια. Ένα βλέμμα, ένα άγγιγμα, ένα φιλί είναι αρκετό για να γίνουν άλματα.

Αν το χάσατε, πολύ σύντομα θα έχετε τουλάχιστον ακόμα μία ευκαιρία να επανορθώσετε. Διαφορετικός κόσμος από διαφορετικά κοινωνικά και πολιτικά πλαίσια ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα αυτού του διαφορετικού εγχειρήματος. Αυτή ήταν η πρόθεση άλλωστε, να έχει κόσμο από όσο το δυνατόν πιο πολλές διαφορετικότητες.

Το σίγμια δόθηκε όσο πιο ξεκάθαρα γινόταν. Είναι ένα queer πάρτι, άρα ένα πάρτι για τη διαφορετικότητα της σεξουαλικότητας. Ένα αλλόκοτο πάρτι, με μουσική που δεν ακούμε συχνά στα mainstream μαγαζιά της πόλης – είτε gay-lesbian είτε straight. Ακούσαμε αρκετή electro-punk, reggae, και ska. Το είπαμε αυτό στις αφίσες για να το σκεφτεί καλά όποιος γουστάρει μονάχα Καιτούλα. Είπαμε και άλλα στις αφίσες. Και πολλά τα αφήσαμε να υπονοούνται. Είπαμε λοιπόν ότι όλες οι σεξουαλικότητες είναι ευπρόσδεκτες, αλλά το πάρτι το κάνουν gay και λεσβίες. Είπαμε σ' αυτή την πόλη ότι υπάρχουν κοπέλες που αγκαλιάζονται και κουφτώνονται επειδή γουστάρουν και όχι για να αποτελέσουν άλλη μία φαντασίωση του βαρβατού άντρα. Γι' αυτούς και αυτές όμως, που είναι μάλλον πολλοί σ' αυτή την πόλη που βρομάει τεστοστερόνη, αφήσαμε να υπονοηθεί ότι «ε, άντε γαμηθείτε» και αυτό δεν είναι ευχή - είναι βρισιά - γιατί τι θα μπορούσε να είναι από τη στιγμή που η σεξουαλικότητά τους μάς είναι από αδιάφορη μέχρι εκθρική; Και υπονοήσαμε και άλλα στην αφίσα. Ότι δεν μπορείς να διανοηθείς πόσες σεξουαλικότητες υπάρχουν ακόμα εκεί έξω.

Για αρχή χρειαζόμαστε κάποια εξωτερικά εργαλεία που θα θέσουν κάποιους όρους στα νέα παιχνίδια που βάζουμε τα σώματά μας να παίξουν. Αυτό το ρόλο παίζανε τα καπέλα. Μάθατε γι' αυτά φαντάζομαι. Ένα για τις τρεις μεγάλες κατηγορίες σεξουαλικότητας όπως

τις έχει δημιουργήσει αυτή η κοινωνία (straight, gay, lesbian). Το παιχνίδι ήταν απλό, φίλς και δίνεις το καπέλο. Με μεγάλη μας χαρά, το straight καπέλο πολύ γρήγορα έπεσε και δεν βρέθηκε κανείς να το σηκώσει. Αντίθετα τα άλλα δύο καπέλα δε σταμάτησαν να κινούνται και να φέρουν σε απόσταση γλώσσας άτομα από διάφορες τάξεις, κουρέματα, πολιτικούς χώρους, με μόνο κοινό το «βιολογικό» τους φύλο. Την επόμενη φορά μάλλον δε θα χρειαστεί καπέλο αλλά και να χρειαστεί...θα υπάρχει. Όσο για μένα, το καπέλο με βοήθησε να βρω τη βαθύτερη αιτία για τη μέχρι τώρα ενασχόλησή μου μ' αυτόν τον χώρο, που τέλος πάντων δύσκολα θα χαρακτηριζόταν gay friendly: 'οι αναρχικοί φιλούνε υπέροχα'.

Το πάρτι το διασκεδάσαμε από την πρώτη στιγμή. Μας έφερε κοντά. Μιλήσαμε για μας και μιλήσαμε για τη σχέση μας με τους άλλους και τις άλλες. Και είπαμε ότι δεν έχει πολλή πλάκα να είναι ο καθένας στο χώρο της, στον μικρόκοσμο που κάποιες άλλες ή εμείς οι ίδιοι φτιάξαμε για να βλέπουμε παντού όμοιους με μας και να αισθανόμαστε καλά. Είπαμε να έρθουμε πιο κοντά γιατί υπάρχουν πολλά που μας φέρνουν κοντά (οι γλώσσες μας π.χ.). Το πάρτι το διασκεδάσαμε γιατί η καύλα του outing (να λες ότι είσαι αυτό που είσαι) παραμένει ίδια όπως την πρώτη φορά. Αυτό ήταν κάτι που το αφήσαμε εκεί το βράδυ μαζί με άπειρα αποσιγάρα και άδεια πλαστικά ποτήρια. Αλλά κάτι το μυστήριο έγινε και δεν το σκουπίσαμε την άλλη μέρα το πρωί. Ίσως κάποιος να το πήρε. Ίσως κάτι να το έκανε.



Πόλεμος και παρακμή των αυτοκρατοριών

τεχνολογικές συνδέσεις / ασυνέχειες στην καπιταλιστική επικράτεια

Το 1897 η βρετανική αυτοκρατορία γιόρτασε τα γενέθλια της βασίλισσας Βικτώριας με μεγάλη επισημότητα. Η γλιδή και ο πλούτος ήταν απροσμέτρητος αντανάκλωντας την δύναμη και την επιτυχία της αυτοκρατορίας. Ποτέ στην ιστορία δεν είχε εμφανιστεί μια δύναμη με τέτοιο πλούτο και έκταση. Η βρετανία είχε υποτάξει το ¼ του παγκόσμιου πληθυσμού και εκμεταλευόταν ένα μεγάλο κομμάτι του πλανήτη. Ποιος θα φανταζόταν σε εκείνη την τελετή ότι μετά από 50 χρόνια η βρετανική αυτοκρατορία δεν θα υπήρχε.

Στις μέρες μας, η τελετή «ενορόνισης» του μπους μετά την επανεκλογή του εμφανίζει κάποιες αναλογίες. Σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να συγκριθεί σε πολυτέλεια με εκείνη της βασίλισσας βικτώριας. Ο στόμφος όμως των λόγων και το κλίμα έπαυσης που επικρατούσε δημιουργούν αναπόφευκτες συγκρίσεις για την εξέλιξη της τωρινής υπερδύναμης.

Οι ηπα αποτελούν σήμερα τον πιο ισχυρό πόλο εξουσίας στο παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα. Τόσο σε οικονομικό όσο και σε στρατιωτικό επίπεδο έχουν την ηγεμονία. Έχουν την δυνατότητα να κατέχουν τεχνολογία που επιτρέπει στις επιχειρήσεις τους να είναι πρωτοπόρες, οι καινοτομίες στους ηλεκτρονικούς υπολογιστές και στο ιντερνετ για παράδειγμα είναι ένας χαρακτηριστικός τομέας. Ταυτόχρονα η κυριαρχία των ηπα δεν θα μπορούσε να είναι εφικτή χωρίς την τεχνολογική υπεροπλία στους στρατιωτικούς συσχετισμούς.

Η δυνατότητα να παράγει τεχνολογίες ήταν αποφασιστική, σε μεγάλο βαθμό, για την ευρύτερη κυριαρχία της.

Το αμερικάνικο πολιτικό επιχειρηματικό σύμπλεγμα ανέπτυξε εδώ και χρόνια μηχανισμούς για να διατηρεί την υπεροχή του στο τεχνολογικό πεδίο. Το κράτος χρηματοδοτεί με τεράστια ποσά, έρευνα που προορίζεται για το στρατό. Τα αποτελέσματα αυτής δεν παραμένουν όμως εγκλωβισμένα σε στρατιωτικού τύπου εφαρμογές αλλά στην συνέχεια διαχέονται στις επιχειρήσεις δημιουργώντας μια εύπορη οικονομία¹. Η ικανότητα των αμερικάνικων επιχειρήσεων να εμπορευματοποιούν σε μορφή προϊόντος την έρευνα είναι εκπληκτική. Το ίντερνετ αποτελεί μια ακτινογραφία του πως λειτουργεί αυτός ο μηχανισμός παραγωγής κέρδους και στρατιωτικής ισχύος καθώς ως γνωστόν η εφαρμογή του ξεκίνησε για στρατιωτικούς σκοπούς από το αμερικάνικο πεντάγωνο.

Οι ηπα το 2004 ξόδευσαν 290 δις\$ περισσότερα για βασική έρευνα από την ιαπωνία με την διαφορά ότι η ιαπωνία δεν διαθέτει πυρηνικά και στρατό. Το 2002 η αναλογία ήταν κάπως διαφορετική. Οι ηπα ξόδευαν για βασική έρευνα όσο η ιαπωνία, η μεγάλη Βρετανία, ο Καναδάς, η ιταλία, η γερμανία και η γαλλία μαζί. Συγκρατείστε την σταδιακή αυτή πτώση στα κονδύλια για βασική έρευνα καθώς θα μας χρησιμεύσει αργότερα για ερμηνείες και συσχετίσεις που πρόκειται να κάνουμε.

Τα τελευταία χρόνια με την διαδικασία της παγκοσμιοποίησης νέες αγορές άνοιξαν και οι χώρες της ασίας αποτέλεσαν πεδίο επενδύσεων από τη δύση εξαιτίας κυρίως του φθηνού εργατικού δυναμικού προς εκμετάλλευση. Όλες οι χώρες όμως δεν ακολούθησαν την ίδια πολιτική. Σε χώρες όπως η ινδονησία το μπαγκλαντές παρ' όλο το μεγάλο πληθυσμό του, οι τοπικοί δικτάτορες αρκέστηκαν στην διατήρηση της τάξης για τα εργοστάσια των πολυεθνικών και την απόλαυση της απολυταρχικής τους εξουσίας. Σε αντίθεση με τις προηγούμενες, υπήρξαν χώρες όπως η

ταϊβάν, η ινδία, η σιγκαπούρη και φυσικά η κίνα στις οποίες άρχισαν να εμφανίζονται εταιρείες που να παράγουν καινοτομίες σε τεχνολογίες αιχμής.

Η ινδία για παράδειγμα αποτελεί την δεύτερη παραγωγό λογισμικού για υπολογιστές, η νότια κορέα ξεπέρασε τις ηπα στην κατασκευή μικροτσιπ, ενώ η κίνα αναπτύσσει τεχνολογίες όπως, λέιζερ, βιοτεχνολογία, και προηγμένα υλικά που χρησιμοποιούνται σε ημιαγωγούς και την αεροναυπηγική. Οι χώρες αυτές έχουν ταυτόχρονα και το «πλεονέκτημα» να έχουν τεράστιους πληθυσμούς για να ξεζουμίσουν (6.500 εργάτες σκοτώθηκαν στα ανθρακωρυχεία της κίνας μόνο το τελευταίο χρόνο) ενώ η βία από την πλευρά του κράτους φτάνει πολλές φορές σε γενοκτονίες. Αυτές οι συνθήκες προσθέτουν ένα συγκριτικό πλεονέκτημα στον ενδοκαπιταλιστικό ανταγωνισμό έναντι της αμερικής.

Αυτό που ουσιαστικά αρχίζει να αμφισβητείται είναι η τεχνοοικονομική ηγεμονία των ηπα. Οι επιπτώσεις της διατάραξης των ισορροπιών σε αυτό τον τομέα μπορεί να έχουν ήδη αρχίσει να επηρεάζουν την αμερικάνικη πολιτική. Κάτι που επιβεβαιώνει την παραπάνω τάση είναι μια δήλωση του γενικού τοποτηρητή της αυτοκρατορίας τζωρτζ μπους όταν πρόσφατα επισκέφθηκε ένα από τα αντιμαχόμενα παγκοσμίως βασίλεια της πλανητικής επικράτειας, την ευρωπαϊκή ένωση. Δήλωσε λοιπόν ο επικεφαλής απαντώντας σε ερώτηση δημοσιογράφου, «γιατί δεν έχετε το εμπόριο όπλων στην κίνα». «*Το να άρουμε το εμπόριο όπλων σημαίνει ότι θα παρέχουμε στην κίνα σύγχρονο στρατιωτικό εξοπλισμό, κάτι που σημαίνει μεταφορά τεχνολογίας, γεγονός ανεπίτρεπτο για την πολιτική μας*».

Ο πόλεμος ενάντια στην τρομοκρατία δεν ήρθε από τον ουρανό. Η υπερβολική τόλμη που επιδεικνύουν οι ηπα για στρατιωτικές επεμβάσεις σε διάφορα μέρη του πλανήτη και ιδίως σε χώρες που υποτίθεται ή πραγματικά κατέχουν πυρηνικά, δείχνει κάτι. Δείχνει σίγουρα ένα φόβο, τον φόβο μην αμφισβητηθεί με ένα μαζικό όπλο η κυριαρχία τους. Ο φόβος αυτός έχει ενσωματωθεί ιδεολογικά και στην ανάδειξη της ασφάλειας της μητέρας πατρίδας σε πλανητική αξία. Ακόμη και στην φρασεολογία της προπαγάνδας τους (the axis of evil, ο άξονας του κακού) παραπέμπει σε μια ανορθολογική και απέλπιδα προσπάθεια να απαντηθεί με ένα αυτοκαταστροφικό για την ίδια την αμερικάνικη οικονομία τρόπο το αδιέξοδο στο οποίο βρίσκεται η αμερικάνικη αυτοκρατορία. **Εν ολίγους εναποθέτει όλες τις προσπάθειές της στο στρατιωτικό σκέλος της υπεροχής της, καθώς φαίνεται να μην έχει άλλη επιλογή** από το να επιτείνεται σε όποιους αποπειρώνται ή υποψιάζονται οι ηπα ότι κατασκευάζουν πυρηνικά ή άλλα όπλα μαζικής καταστροφής. Σε μια εποχή όπου το τέλος του ψυχρού πολέμου φαινόταν να έχει απομακρύνει τον κίνδυνο του πυρηνικού ολοκαυτώματος, είναι οι ίδιες οι ηπα που επαναφέρουν στο επίκεντρο τα όπλα μαζικής καταστροφής. Αυτό ίσως να οφείλεται στο ότι είναι ένα από τα λίγα ισχυρά χαρτιά υπεροπλίας που θέλουν/μπορούν να διατηρήσουν αλόβητα².

Η στροφή αυτή στην αμερικάνικη πολιτική φαίνεται ξεκάθαρα και από τις προτεραιότητες που βάζει και στο εσωτερικό μέτωπο. Οι χρηματοδοτήσεις πια κατευθύνονται στην στρατιωτική βιομηχανία αλλά όχι για βασική έρευνα. Οι τομείς της άμυνας, της εσωτερικής ασφάλειας και του διαστημικού προγράμματος ενισχύονται. Με αυτόν τον τρόπο αποδυναμώνεται η μακροπρόθεσμη δυνατότητα της αμερικάνικης οικονομίας να είναι ανταγωνιστική καθώς θα χάσει την πρωτοπορεία στις τεχνολογική ευρηματικότητα³. Από την άλλη οι ηπα αυτή τη στιγμή δαπανούν σε στρατιωτικούς εξοπλισμούς περισσότερα από κάθε άλλη δύναμη.

Ορόσημο στη ραγδαία πτώση της βρετανικής αυ-



πρόσωπο της χρονιάς για το περιοδικό Time
“ο αμερικάνος στρατιώτης”.
Οι πολιτικές επιλογές δημιουργούν και τους ήρωές τους

τοκρατορίας αποτέλεσε ο 1ος παγκόσμιος πόλεμος. Έναν πόλεμο που η βρετανία δεν μπόρεσε να αποφύγει και το κόστος του οποίου υπήρξε το τελειωτικό χτύπημα στην κυριαρχία της. Αν κοιτάξει σήμερα κανείς την κατάσταση στις ηπα μοιάζει αρκετά παρόμοια.

Εν τέλει, δεν είναι απίθανο ότι οι πόλεμοι που υπόσχονται οι ηπα σε αξιόνες και σημεία του πλανήτη να πηγαίνουν από την ανασφάλεια που έχει διαποτίσει το αμερικάνικο σύστημα εξουσίας. Η επιθετικότητα τους δείχνει ότι έχουν εγκλωβιστεί στα αδιέξοδα της πολιτικής τους. Αυτό όμως που είναι σημαντικό για όσους στέκονται απέναντι σε όλα τα παραπάνω παχυντάκια εξουσίας είναι να αποτρέψουν με κάθε τρόπο την μετατροπή του πλανήτη σε ένα πεδίο ανταλλαγών πυρηνικών. Οι αντιστεκόμενοι πρέπει να διανγάζουν την αντιπαράθεση που εκτυλίσσεται ώστε να είναι σε θέση να οξύνουν την κριτική και τη σόχουσή τους και να μην περιορίζονται σε φιλανθρωπικές αντιπολεμικές εξάρσεις. Η κριτική τους πρέπει να επικεντρώνεται στην αναγκαιότητα αντιλαμβανόμενοι τον καπιταλισμό ως ένα πλανητικό πια σύστημα, με αντιφάσεις και συγκρούσεις, να επιτεθούν με καθαρότητα εκεί που τους αναλογεί.

Σημειώσεις:

1. Ένα από τα πλεονεκτήματα αυτής της στρατηγικής που ακολουθείται τα τελευταία 50 χρόνια είναι η μετακύλιση του κόστους για έρευνα που θα διεξήγαγαν οι εταιρείες στην κοινωνία καθώς αυτό το κόστος αρχικά εμφανίζεται ως εθνική δαπάνη για την ανάπτυξη στρατιωτικών τεχνολογιών.

2. Η συμφωνία για την μη διάδοση των πυρηνικών όπλων, η συμφωνία δηλαδή να συνεχίσουν να έχουν πυρηνικά μόνο οι χώρες του συμφώνου, η αντιπυρηνική πλανητική ομπρέλα των ηπα, δηλαδή η δημιουργία ενός βαλλιστικού πυρηνικού προγράμματος που θα καλύπτει όλο το εύρος της υδρογείου, καθώς και τα διαστημικά προγράμματα που ενισχύονται με έμφαση σε στρατιωτικές χρήσεις, συμβάλουν στην ενίσχυση της υπόθεσης ότι οι ηπα πρόκειται ενδεχομένως να πολεμήσουν μέχρι εσχάτων για να διατηρήσουν την παγκόσμια πρωτοκαθεδρία τους

3. Τον Ιούλιο του 2004 το κογκρέσο ενέκρινε ένα ποσό ρεκόρ 70.3 δις\$ για έρευνα στο υπουργείο άμυνας για το 2005, αύξηση 7.1% περισσότερο από όσα ζήτησε το πεντάγωνο. Σύμφωνα με την αμερικάνικη ένωση για τις ανώτατες επιστήμες το υπουργείο άμυνας θα επικεντρώνει όλο και περισσότερο στην ανάπτυξη όπλων ενώ θα παραμελεί την βασική και εφαρμοσμένη έρευνα.

μίμης